CRAVATA ROȘIE

15 IULIE 1953

Nr 14

Mulțumim Partidului

In cântecele noastre minunate
Noi zi de zi Partidul îl slăvim.
Că viața noastră rodnică în fapte
Noi, lui o datorăm — cu toți o știm.

O muncă și un cântec ne e viața,
Și numai lucruri bune învățăm;
Republicei, îi suntem dimineața —
Partidului și asta datorăm.

In clase luminoase și curate
Noi ceas de ceas avântul ni-l sporim.
Și că'nvățăm în școli, ieri, doar visate,
Partidului și asta datorăm.

In față-i ne luăm angajament:
Cu și mai multă râvnă să muncim.
Și la examen... niciun corijent.
Așa 'nțelegem noi să-i mulțumim.

Partid, tu ne ești dascăl și părinte,
Un cald salut pionierii îți trimit.
Ei te urmează. Spun : „Tot înainte !"
...Avântul lor e de nestăvilit!

Pionier TEODORESCU GH.
Unitatea 24, Șc. Nr. 55
București

În lupta pentru cauza lui Lenin şi Stalin, înainte!

CRAVATA ROŞIE

Revista pionierilor şi şcolarilor
Editată de Comitetul Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Nr. 14
15 IULIE
1953

CASA TINERETULUI LUMII

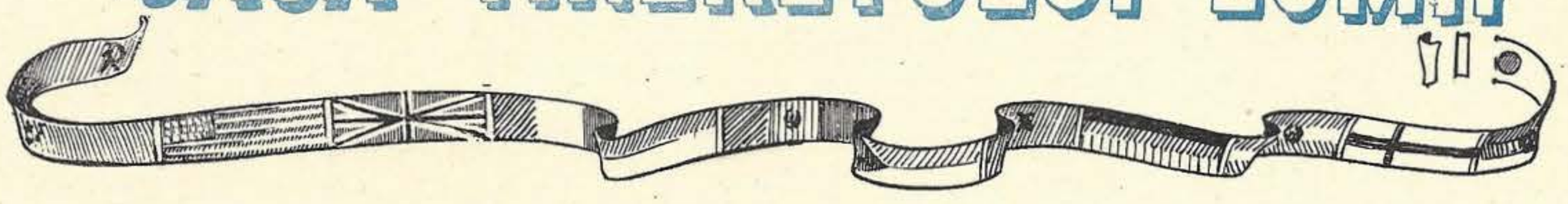

Sediul Comitetului de Pregătire a Festivalului este o clădire impunătoare aflată în inima Bucureştiului. Noaptea, sub lumina strălucitoare a proectoarelor, acest edificiu are o înfăţişare de basm. Pe faţada casei împodobită cu steagurile a nenumărate ţări, stă scris cu litere de neon: **„Casa Tineretului Lumii"**. In vârful ei flutură drapelul celui de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor. Trecătorii de pe bulevardul Republicii — tineri şi vârstnici — privesc cu viu interes marile vitrine care expun fotografii ale pregătirilor pentru Festival din diferite colţuri ale pământului.

Astăzi, către această clădire se îndreaptă atenţia tuturor tinerilor lumii.

— Necontenit ne sosesc aici mesagii de pe toate meridianele şi paralelele globului — ne spune funcţionara serviciului poştal internaţional, care tocmai primise o radiogramă trimisă de „Federacion Bolivan de Notacion" din La-Paz.

— Zilnic primim mii de telegrame, scrisori, mesagii şi apeluri din toate ţările, iar mii de alte telegrame şi scrisori sunt trimise de aici spre toate colţurile lumii. Şi tot de aici, sunt expediate zeci de mii de exemplare ale ziarului „Festival".

„Festival" este publicat în 8 limbi, ceeace se oglindeşte şi în felul în care este alcătuită redacţia acestui ziar. Cu ajutorul interpreţilor, redactorii de diferite naţionalităţi reuşesc să lucreze laolaltă în bune condiţiuni. Adesea însă, în timpul muncii în comun, ei simt nevoia să vorbească dela inimă la inimă, cu expresii din mai multe limbi. Şi atunci se naşte un grai semănat şi complectat cu gesturile expresive ale vorbitorului.

Ziarul ţine, prin mii de fire, legături cu massele şi organizaţiile de tineret şi studenţeşti, cu presa mondială şi cu personalităţile de seamă ale artei, culturii şi sportului. Intrând într'un birou, găsesc pe redactorul suedez vorbind la telefon cu Stockholmul. Stenografa notează: „Tineretul suedez va trimite la Festival o orchestră de acordeoane, corul din Bersas, 2 ansambluri de dansuri populare şi unul dintre cei mai buni „visangerska".*)

Intr'un alt birou, redactorul francez având la celălalt capăt al firului Parisul, repetă emoţionat cele ce i-au fost comunicate: „15.000 de sportivi din 20 de ţări se vor întâlni în capitala Franţei, în cadrul pregătirilor pentru Festival".

Alături, în biroul său, redactorul englez primeşte mesajul poetic al tânărului Harold Jones din Newcastle:

„...Plutind peste munţi, peste mări, peste oraşe,
Răsună pe unde, din zori până'n seară,
Aici Bucureştiul! Semnalul e Pacea!"

Aceeaşi atmosferă prietenească şi de muncă entuziastă domneşte pretutindeni în „Casa Tineretului Lumii"..

La biroul de legături cu străinătatea se poate vedea un francez, un sovietic, un român, un indian, un german şi o tânără italiancă, cercetând o hartă şi urmărind pe ea drumurile pe care le vor străbate delegaţiile trimise de tineretul lumii. Ei discută apoi despre pregătirile făcute în diferite ţări în vederea Festivalului şi iau măsurile necesare pentru ca solii tineretului să fie primiţi în cele mai bune condiţiuni.

In clipa când intru în unul din birourile secţiei de propagandă un scenarist de radio se pregăteşte tocmai să înregistreze pe banda de magnetofon interview-ul ce va fi acordat de un delegat spaniol care se ocupă şi el cu probleme de propagandă. După înregistrarea interview-ului, am rugat pe acest delegat să-mi vorbească despre munca sa din domeniul propagandei.

— Fiţi liniştit, sacul meu e plin cu lucruri interesante! Sectoarele secţiei de propagandă lucrează din plin. Presa trimite în străinătate 3—4 serii de articole despre R. P. Română, Bucureşti şi Festival, precum şi un buletin informativ consacrat celui de al 3-lea Congres Mondial al Tineretului. Sectorul de radio se ocupă cu emisiunea radiofonică a Festiva-

---

*) visangerska = interpret de cântece populare.

lului în 4 limbi, organizează noi emisiuni pe care noi ţări le vor introduce în curând în programul radiofonic şi publică un buletin de informaţii destinat tuturor posturilor de radio din lume. O muncă uriaşă desfăşoară sectorul de tipărituri care se îngrijeşte de difuzarea broşurilor, a culegerilor de cântece, a pliantelor, fotografiilor, afişelor, etc., în legătură cu Festivalul. Cu prilejul marii sărbători vor apare diferite publicaţii în 13 limbi, tipărite în 5.500.000 exemplare. Deasemenea se lucrează la editarea unui ghid al Bucureştiului şi la publicarea unui dicţionar în 5 limbi, cuprinzând cuvinte şi expresii uzuale, un vocabular şi noţiuni de gramatică română. Nu mai vorbesc despre caravanele de fotografi care străbat în momentul de faţă ţara, pentru a aduna aspecte ale muncii de pregătire a Festivalului, sau despre străduinţele depuse de sectorul de pavoazare care pregăteşte milioane de panouri, drapele şi flamuri, ce vor împodobi Bucureştiul şi întreaga ţară în cinstea strălucitoarei sărbători a tineretii.

— Ce părere aveţi? Cred că v'am spus lucruri interesante... încheie zâmbind delegatul spaniol.

— Pot şi eu să vă dau unele informaţii, care sper că vor îmbogăţi reportajul dvs. — îmi spuse un tânăr coreean voinic, cu privirea sinceră şi prietenoasă.

Bucuros de această cordială invitaţie, l-am urmat cu nerăbdare până la un alt etaj al „Casei Tineretului Lumii".

Intrăm în sectorul „Expoziţii". In încăpere se află un tânăr aplecat peste o planşetă pe care o cercetează cu atenţie.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă călăuza mea.

— Au plecat să cerceteze lucrările împreună cu arhitecţii. Dacă vă pot fi de folos la ceva, vă stau la dispoziţie.

Privirea îmi este atrasă de mai multe machete şi de diferite planuri.

— Aici puteţi vedea cum va arăta imensa sală de peste 6.000 m.p. a expoziţiei documentare internaţionale. Iată schiţele unei alte expoziţii interesante, aceea de arte plastice şi folkloristice unde vor putea fi admirate între alte creaţii, cele mai reuşite opere primite la concursurile artistice.

— Cu privire la aceasta — adăugă tânărul coreean — pot să vă mai spun, că dintr'o serie de ţări ca Italia, Spania, Anglia, etc. ne-au şi fost trimise diferite lucrări pentru concursurile internaţionale.

In sfârşit, mă întreabă surâzând:

— Vreţi să cunoaşteţi nişte oameni cu o imaginaţie bogată?

— Cu dragă inimă!

— Atunci veniţi să vizitaţi sectorul de manifestări de massă.

Acolo se pune tocmai la punct organizarea splendidului carnaval, care va constitui fără îndoială unul dintre succesele Festivalului.

Din discuţiile însufleţite ale membrilor acestui sector — ingineri, proectanţi şi regisori — pot desprinde strălucita imagine a acestei minunate manifestări. Participanţii la Festival se vor putea distra fie în rândurile celor care vor lua parte la balul mascat, fie asistând sau chiar luând parte la concursurile de pantomimă. In timpul nopţii carnavalului, vor fi admirate feerice focuri de artificii, iar în Parcul de Cultură şi Odihnă „I. V. Stalin", oaspeţii noştri vor fi încântaţi de fantasticile arabescuri luminoase desenate pe cer, de palmierii şi cascadele luminoase, de faclele romane şi de focurile multicolore.

— Va fi minunat! exclamă cineva.

Părăsind acest loc unde se pregătesc spectacole de basm, ghidul îmi spune entuziasmat:

— Va fi într'adevăr minunat! Tinerii care vor veni din lumea întreagă la Festival, vor înţelege şi mai bine valoarea păcii şi a prieteniei. Pentru a atinge acest nobil ţel, merită într'adevăr să muncim din toată inima şi cu toate forţele.

A. ROGOZ

Congresul Mondial al Tineretului

In vara asta înfloresc
Mănunchiuri proaspete de tinereţe
In toate unghiurile pământeşti
Spre-a se'mpleti apoi la Bucureşti
— Cuib pregătit cu drag şi frumuseţe —
Intr'un mănunchiu gigantic şi anume:
Congresul tinereţelor din lume.

Pe drum de fier, prin aer, peste mări,
Ei vin la noi şi toţi aduc pe chipuri
Miresmele de stepe fără zări,
Arama soarelui de pe nisipuri
Sau proaspeţii fiori
Ai nordicelor veşnice ninsori,
Şi-s toţi înlănţuiţi, frate cu frate,
De dorul muncii pentru libertate

In sala uriaşei întruniri,
In care congresiştii fără număr,
Vor sta alături, umăr lângă umăr,
In ale-aplauzelor ropotiri,
Ei îşi vor spune, rând pe rând, cuvântul.
Ca într'un parlament al tinereţii,
Reprezentând întreg pământul,
Sub semnul vieţii.

Văd de pe-acum ca printr'un văl subtire.
Cum în voioasa vară românească
Se-aprind sute de ochi de fericire,
Cum ard obraji, aud cum prind să crească
Sute de glasuri vii şi simt cum bat
Sute de inimi tari, din cari răzbate
Voinţa de-a se strânge avântat
Intr'o nezdruncinată unitate,
Spre a lupta ca'n fiecare ţară
Mizeria şi foametea să piară,
Să înflorească munca'n libertate,
Cântări şi joc în mijlocul naturii
Şi dreptul liber al învăţăturii.

Atuncea, în acea măreaţă clipă,
Sub bolta aşteptatului congres,
Se va vedea cum falnic se'nfiripă
Din zeci de steaguri, steagul cel ales,
Steag alb, din ale cărui mândre falduri
Zbura-vor porumbei, ducând cu sine
Spre Murmansk, Transvaal şi spre Filipine,
Spre Mississippi şi spre ţărmul Chinei.
Prin marea de albastru a tăriei,
Mesagiul păcii şi-al prieteniei

EMIL DORIAN

BASIL pleacă departe

de AL. POPOVICI

Ilustrații : SIRIN

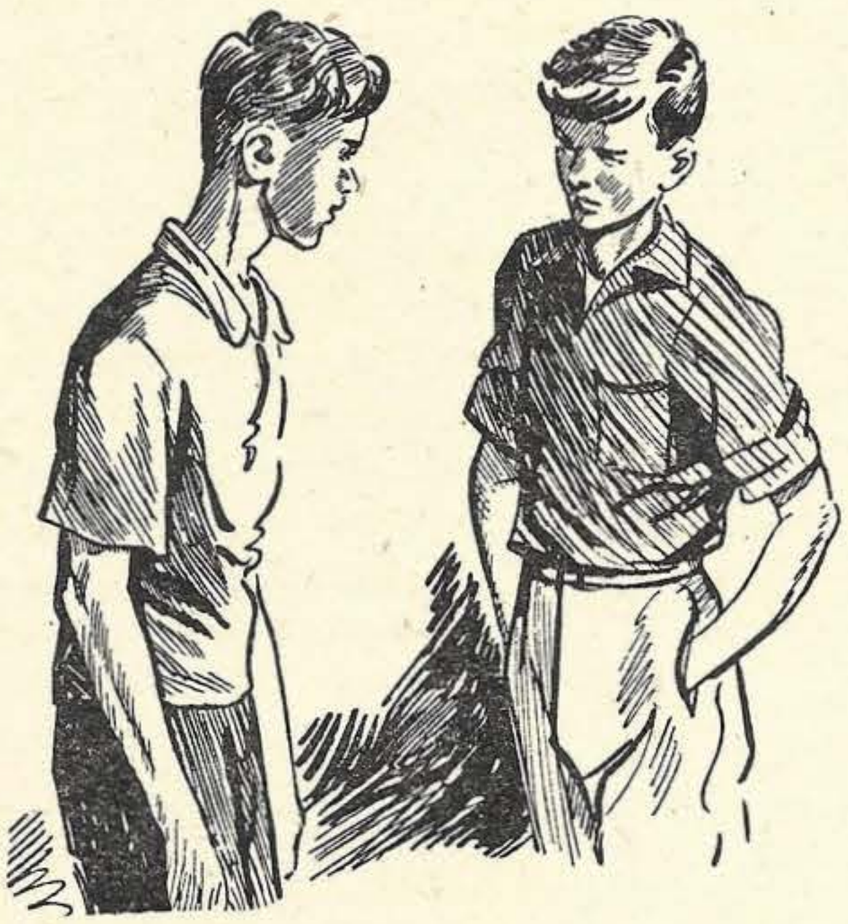

— Robert, hei Robert!... Un băiat slăbuț cu un tricou prea lung, întins pe trupul lui subțire, striga cu mâinile făcute pâlnie la gură. Celălalt își continua drumul fără să-i arunce măcar o privire. Să nu fi auzit? Nu se poate! A tresărit doar încă de atunci când l-a fluerat întâia oară.

Marcel își lăsă puțin buza de jos. „Atâta pagubă!"... dar bucuria îi dădu ghes. Se răsuci pe călcâie și o rupse la fugă. Il ajunse tocmai când făcea colțul și îl prinse de braț.

— Lasă-mă... Băiatul își închise pe jumătate pleoapele și se feri într'o parte trecându-și mâna prin părul aspru și uscat.

— Zău n'are niciun rost. De ce?

— Eu cu tine nu vorbesc. Niciun cuvânt. Mă auzi? Ce, crezi că eu uit atât de ușor, cu una cu două, toate „mofturile" tale? Asta înseamnă prietenie? Ce, crezi că și ceilalți băieți au să-ți mai înghită mult tot ce faci? A fost deajuns să te cheme alde Durand și te-ai și dus. Unde ai lăsat tu onoarea cartierului? In cutia de gunoi! Unde ai lăsat onoarea clubului tău sportiv? La coș! Te-ai bucurat că ei au mai multe mingi... și de rugbi; pah, parcă-i mare lucru. Află tu, Marcel, că ne-au bătut ei, e drept, dar asta numai așa... Ce mai club au și ei... Elefantul argintiu...

— Robert, taci o clipă!... Altceva vreau să-ți spun. Ducă-se... supărarea. Gata, mă întorc la voi; de fapt nici n'am plecat. Durand m'a chemat numai la un antrenament. Spunea că sunt cel mai iute!

— Vrea să te momească, mormăi Robert, zis și „mitralieră" pentru iuțeala cu care scotea cuvintele.

In aceeași clipă o mașină argintie le trecu ca fulgerul pe sub nas. Cei doi abia își putură ține echilibrul.

— Packard 53!

— Renault 52!

— Ba Packard!

— Ba Renault, avea botul de Renault.

— Mă, erau ofițeri americani. Ei nu umblă cu ale noastre... Era Packard...

Era un vechi obicei să ghicească mărcile automobilelor. S'au întors amândoi unul spre altul și au început a zâmbi.

— Ce-ai făcut tu, bufniță?

— Bine, mitralieră!

Lui Marcel i se spunea bufnița. Seara, citea pe fereastră la lumina felinarului din stradă, pentru economie. Și apoi mai în fiecare lună li se închidea lumina.

— Auzi, Robert... (Se pregătise atât să-i spuie vestea asta...) Auzi... Basil pleacă departe... știi, la București!

— La București? Ce să facă?

Ochii lui Marcel străluceau.

— Cum, ce să facă? E delegat. E singurul din cartierul nostru. Pleacă la Festival la București... de bucurie începu să-l învârtă pe trotuar.

—Stai mă, că mă dai jos. Vasăzică fratele tău... Ei bravo. Când pleacă?

— Curând. Nu știu exact. Dar Basil mi-a spus azi când a venit dela uzină. Tu mă vezi pe mine cât sunt de bucuros. Să-l fi văzut pe el! A întors casa pe dos. A dansat cu mătușa, a făcut lupte cu mine...

Cei doi se așezară pe marginea trotuarului. Se înserase deabinelea. In casele înalte și subțiri, crescute parcă nefiresc pentru grosimea lor, se aprindeau lumini. Din stradă puteai citi ca într'o carte groasă cu mai multe capitole. Fereastra de sus din dreapta, o familie cu 3 copii. Tatăl e arestat dela ultima grevă. Mama e bolnavă. Vecinii ajută cum pot copiii... Sus în stânga, colțul dela mansardă, doi tineri căsătoriți. S'au mutat de o lună. După două săptămâni le-au fost ridicate mobilele. Impozite... La etajul 4. Acolo nici nu se aprinde lumina. Stă un tânăr orb. S'a întors așa din lagărul de prizonieri din Germania. Incearcă o melodie la acordeon. Clapele sună trist. Cu asta își câștigă pâinea.

Băieții cunosc toate poveștile astea din cartier.

Ascultă tăcuți zgomotele străzii, ale caselor întunecoase cu scări de lemn. Miroase a mizerie. Și ei au timp. Prea mult timp liber. Au urmat câteva clase... dar apoi nu au mai putut. Au crescut taxele dar câștigurile părinților au rămas pe loc. Alte școli s'au închis... dispozițiile guvernului. Trebue bani pentru războiul din Vietnam, spun ziarele. S'au redus banii pentru școli. Ar căuta ei de muncă, dar nu găsesc destul nici cei mari.

Intr'adevăr, miroase a mizerie în cartierul fără pic de verdeață, fără niciun pom. Băieții tac amândoi. La ora asta li-i și foame. Robert ridică încet capul din pământ:

— E departe Bucureștiul, Marcel?

— Uite, Robert, am adus harta Europei... Cred că ăsta e drumul. M'am uitat cu Basil.

— Ce sunt petele astea negre?

— Pe aici Basil spune că e greu de trecut. Poliție, jandarmi. Pe aici căile vor fi grele către Festival. Te uită apoi, drumul e liber, deschis... Ceho-

slovacia... Ungaria... România şi aici unde e steagul desenat de mine e Bucureşti.

— Băieţii ştiu ?

— Mâine dimineaţă le spun !...

Camera lui Marcel e mică şi îngustă. Vara e ca un adevărat cuptor. Patul lui Basil e lipit de al lui Marcel. Basil vine de obicei târziu acasă şi de cele mai multe ori Marcel îl aşteaptă, căci el nu trebue să se scoale dimineaţa. Şi de altfel se mândreşte cu un asemenea frate. Basil e cunoscut în tot cartierul. Are 25 de ani şi a făcut armata. Il cunosc bine nu numai oamenii din cartier dar şi poliţia. A stat de altfel închis un an. In timpul ăsta mama s'a îmbolnăvit de inimă. Marcel nu ştia bine ce a fost, dar oamenii spun că el vorbea soldaţîlor să nu plece la războiul criminal din Vietnam şi că pedeapsa putea fi mult mai aspră.

A doua oară Basil s'a făcut cunoscut în cartier de când cu povestea cu casa dela numărul 63. Atunci au venit dela percepţie pentru evacuare. Oamenii trebuiau să se mute cu toţii. Aveau de plătit impozite. Basil i-a îndemnat pe toţi să nu se mute şi au pus pe goană pe agenţii dela fisc.

De atunci le-a rămas la inimă tuturor.

Băieţii îl iubesc pentrucă înainte de a fi făcut închisoarea era un bun sportiv. De când a ieşit însă din închisoare nu mai merge. Celulele erau umede şi a venit înapoi bolnav de reumatism

La toate astea se gândea Marcel în seara aceea înăbuşitoare... Auzi de departe paşii lui Basil suind scara de lemn şi adormi...

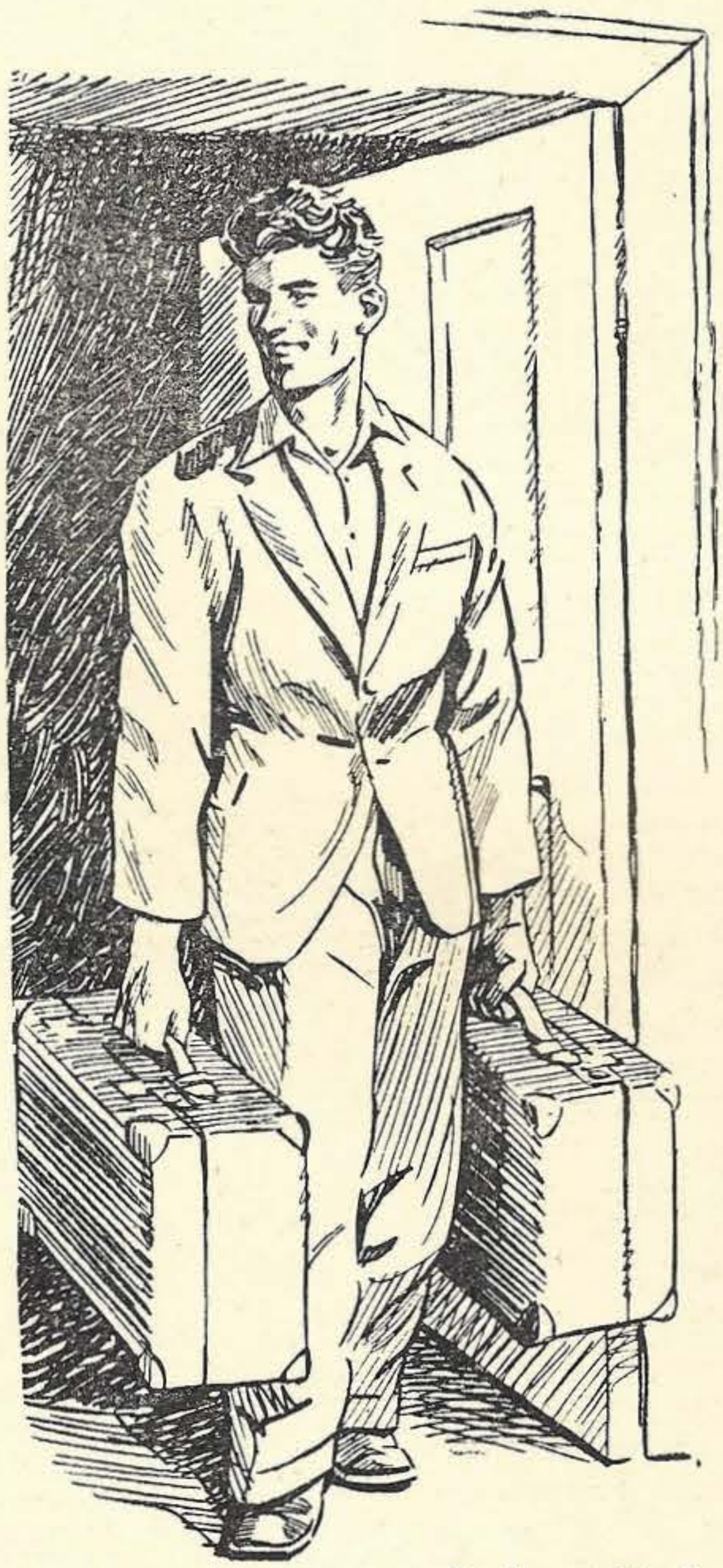

★

A doua zi dimineaţă 20 de băieţi aşteptau. Doudou cel mic le-a semnalat : „Vine !"

Corul începu pe melodia unui vals pe care-l dirija Robert :

— „Ce bine e, ce bine e
Să tot călătoreşti
Cu tinerii de pretutindeni
Acolo, către Bucureşti"...

Urale se înălţară la sosirea lui Marcel.

— Versurile sunt de Alfred... Nu te uita că-s şchioape.

— Când pleacă ? Când ?

—Hai, povesteşte-ne!

— Azi nu mai mergem la teren. Stăm la poveşti!

Marcel nu era însă în toate apele lui. Avea faţa posomorîtă.

— Ce s'a întâmplat ? Nu mai pleacă ?

— Ba da ! Dar cum ?

— Cum ?

— Ştiţi ce are el ? O salopetă de doc, hainele gris care sunt roase, pardesiul i-a rămas scurt, şapca... In cel fel are să se ducă la Festival? Au să fie fel de fel de tineri. Şi cei din cartierul nostru!...

— Asta nu-i de ruşine. Să ştie toţi cum suntem noi îmbrăcaţi, că nu avem de unde! spuse cineva răstit.

Charles, un băiat cu mişcări potolite, care asculta cu atenţie totul, dădu din cap şi închise puţin ochii lui verzui înainte de a vorbi.

— E obrazul cartierului în joc. Avem şi noi un delegat. Vin de peste tot... din China, Spania, America şi vin din U.R.S.S. Nu se poate. Dar poate facem şi noi ceva... Putem băieţi, sau ba?

Ochii lui verzui râdeau acum veseli. Era cel mai înalt şi mai puternic din grup.

— Putem, mormăi Bobo cel gras şi îndesat ca o putină.

— Putem, se alintă Marcel.

— Cine are pe acasă ceva haine mai bune, fără petece şi fără lustru?

— Parcă au să-i vie. El e voinic ! Hainele noastre nu-l încap.

— Poate tricourile lui Bobo.

— Ale mele cred că da. Ii dau tricoul cel cu dungi. Bucuros...

— Tata are un trenci mai bun, spuse Charles.

— Crezi că o să-l dea ?

— Am să-l rog. Poate pe acolo plouă.

— La noi în casă este o şapcă nouă ! A luat-o tata, dar...

— Pantofi... uite cer...

— Dar mai putem ceva. Cine are acasă perii de ghete şi cremă...

★

Trei perechi de băieţi s'au instalat la trei colţuri de stradă. Strigau pe rând pe tonuri ridicate care acopereau zgomotele străzii.

— Pantofi, facem ca noi, facem ca luna... lustruim...

Din trei cutii de macaroane făcuseră trei cutii pentru lustruit pantofii.

Băieţii lucrau doi câte doi. Unul dădea cu ceară, altul făcea lustru. Dar în cartierul lor treaba mergea prost. Cine să-şi facă pantofii? S'au mutat în centru. De aici îi alungau poliţiştii. S'au instalat la intrarea unui cinematograf, în gara metroului... Clienţii se opreau mai mult din curiozitate.

La început mai dădeau cu cremă şi peste manşetele pantalonilor; Bobo greşi la un client în loc de cremă maron, neagră, încasă o palmă şi tăcu.

Doudou circula ca o ştafetă şi anunţa încasările, dela un grup la altul.

— 700... 725... 830... 900 de franci.

— Puţin, nu ajunge! Nu facem nimic cu banii ăştia.

— Dacă am vinde mingea clubului... şi bicicleta noastră... propuse Charles.

— Mingea... şi bicicleta... eu ştiu... se scărpină Bobo după ureche. Charles era însă hotărît. „Le ducem la consignaţia şi gata!"

Vânzătorul cercetă curios mai mult copiii decât obiectele.

— 1000 de franci!

— Poftim!... s'au despărţit cam greu de bicicletă, e drept.

Mai toţi băieţii au colindat prăvăliile în aceeaşi zi. Deschideau uşa şi strigau din prag:

— Măturăm, ştergem geamurile... Ieftin... Dar nu prea au găsit de lucru. Cartierul a fost răscolit dela un capăt la altul. Asta a ţinut două zile şi o seară. S'au deşertat puşculiţele, s'au cerut bani dela mătuşi, unchi... băieţii au făcut şi o loterie. Au pus ca numere câştigătoare cărţi, jucării, ba şi aparatul de fotografiat al lui Charles, câştigat la un concurs de jocuri încrucişate.

Acasă s'au răscolit dulapurile, şifonierele.

Dintr'un fund de şifonier apărea o cămaşă albă, dintr'un scrin se scotea o flanea cu miros de naftalină. Lucruri ieftine, sărace, dar curate.

Fiecare a dat câte ceva.

— E de-ai noştri, spuneau toţi. Să spuie acolo şi cuvântul nostru, să-i salute pe cei din lumea întreagă, care gândesc la fel cu noi!

Seara, camera lui Basil părea un adevărat bazar. Costume de haine, pantofi, pălării, cămăşi, valize, o umbrelă adusă de Doudou, flanele... strânseseră câteva mii de franci... Vânzătorii dela magazine rămaseseră cu gura căscată în faţa grupului de copii care alegeau: „Haina din raftul de sus"... „Pantalonii aceia".. „Pantofii maron"...

Băieţii stăteau acum în uşă şi admirau cele adunate pe pat. Erau puţin obosiţi, e drept, dar, cum spunea Charles:

— Cred că acum delegatul nostru se va prezenta bine.

Pe scară se auziră paşi grei răsunând.

— Vine... corul, atenţie!...

— Dar nu era decât Bobo cu mingea de rugbi.

— Am scris pe ea... — „Prietenilor noştri din Bucureşti, cu dragoste!"

Băieţii admirară pe rând scrisul cu floricele.

— E bine, hotărîră ei... E bine aşa...

Erau atât de atenţi la minge încât nici nu observară când intră Basil.

Rămăsese uimit în uşă, cu cele două valize în mână.

— Ce-i aici? Aţi deschis o prăvălie?

— Nu, Basil... vezi... lui Robert vocea îi tremura de emoţie, ne-am gândit că tu... vezi, am strâns pentru tine... e darul cartierului... onoarea noastră...

— Dar cum credeţi voi? Uite, băieţii din uzină au avut ei grijă. Am de toate... Au strâns bani şi mi-au cumpărat. Pentru toţi cei care pleacă... Şi voi...

Se învârtea emoţionat prin cameră şi nu ştia ce să facă.

— Staţi, staţi jos vă rog. Cu ce să vă servesc?

— Suntem prea mulţi, spuse cineva...

— Parcă ai cu ce... şopti Marcel.

— Da, e drept... Dar ce-o să faceţi cu lucrurile?... Mie nu-mi trebue. Acum am... Vă mulţumesc mult... Dar nici nu am unde să vă aşez.

Au coborît în stradă şi s'au aşezat pe trotuar, pe margine.

— Şi... pleci?

— Plec şi să ştiţi că acolo am să povestesc la toţi ce-aţi făcut. N'a fost numai pentru mine... Pentru Festival, pentru tinerii care se duc la Bucureşti.

Charles şopti:

— Şi cu hainele adunate avem ce face. Uite!... Toţi priviră spre ferestrele luminate sus, spre fereastra întunecată a tânărului care cânta trist din acordeon...

— Voi avea multe de spus din partea voastră... Că suntem strâns uniţi, că noi toţi împreună suntem tare puternici... Se întoarce apoi spre ei: Ce-ar fi să cântăm ceva? Ştiţi, un cântec de-al nostru...

In mijlocul cântecului sosi în goană şi Doudou. Era cu picioarele goale, în cămaşa de noapte.

— Mă temeam să nu pleci, nene Basil! Uite, poate ai să întâlneşti şi copii mai mici pe acolo. du-le din partea mea. Eu îi iubesc...

Şi îi dădu un căluţ de carton.

TINERETUL LUMII
se pregăteşte pentru
FESTIVAL

1. In Anglia

In Anglia se fac pregătiri intense în vederea participării tinerilor englezi la Festivalul Mondial al Tineretului şi Studenţilor dela Bucureşti. In marile centre industriale ca Sheffield şi Manchester s'au organizat reuniuni în faţa uzinelor şi fabricilor pentru a populariza marele eveniment care va avea loc în acest an. Totodată în Anglia se fac pregătiri artistice-culturale pentru Festival. Corala tinerilor din Londra pregăteşte dansuri şi cântece. Un grup de tineri actori shakespearieni pregătesc piesa „Noaptea regilor". Coruri şi solişti vor cânta diferite cântece naţionale. Se va prezenta deasemeni filmul festivalului tineretului englez, care a avut loc anul trecut în Anglia, la Sheffield.

2. In Italia

Numeroase ansambluri, grupe artistice, echipe sportive, etc. se pregătesc să reprezinte tineretul italian la Festivalul dela Bucureşti.

Numai tinerii din două mari oraşe ale Italiei — Roma şi Bologna — au hotărît să trimită câte 120 de delegaţi la Festival. Tinerii din oraşele Florenţa şi Reggio Emilia vor trimite fiecare câte 100 de delegaţi Dela Livorno vor veni 45 de delegaţi, dela Turin 80 de delegaţi, etc.

Tineretul italian desfăşoară o activitate intensă pentru a face cunoscut în rândul maselor populare din Italia scopurile Festivalului şi necesitatea ca Italia să fie reprezentată cât mai bine la acest mare eveniment internaţional. Comitetul de pregătire italian a editat un afiş în 100.000 de exemplare şi numeroase buletine informative.

In multe regiuni au avut loc iniţiative interesante pentru pregătirea Festivalului. Astfel, la Reggio Emilia a avut loc la 1 Mai o mare manifestaţie de gimnastică pe stadionul comunal, manifestaţie consacrată celui de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului. La această manifestaţie au participat peste 2.000 de sportivi şi peste zece mii de spectatori. Participanţii au adoptat un mesagiu frăţesc de prietenie către tineretul român. La 10 Mai au avut loc la Roma matchuri de fotbal organizate în cinstea Festivalului dela Bucureşti la care au participat 10 echipe. Contribuţia delegaţiei italiene la manifestaţiile sportive ale Festivalului va fi însemnată. Uniunea Populară a Sportului Italian va fi reprezentată prin 60—70 dintre cei mai buni atleţi ai săi. Deasemeni ea va trimite echipe de fotbal, ciclism, baschet, volei, etc.

Marile pregătiri ce se fac în Italia de către tineret în toate domeniile sunt cea mai bună chezăşie că tineretul italian va aduce o contribuţie bogată la marea sărbătoare a tineretului dela Bucureşti pentru Pace şi Prietenie.

3. In Suedia

Cele două echipe folcloristice, corul şi cântăreţii populari Bilingren şi Elsie Biomberg, care vor participa la Festival, se pregătesc intens pentru a reprezenta cu măestrie arta populară suedeză, în cadrul manifestărilor cultural-artistice ale Festivalului. La Bucureşti va veni şi tânărul conducător al bisericii baptiste din Tidstola care va cânta la chitară frumoasele cântece suedeze. Ştafeta internaţională care a pornit la 5 Iulie dela Helsinki şi care a trecut apoi prin Suedia a fost primită cu entuziasm de tinerii suedezi. Ei au purtat ştafeta mai departe dealungul patriei lor ducând vestea Festivalului şi stârnind entuziasmul tineretului.

Până acum un număr de 112 tineri sunt gata de plecare spre Bucureşti. Comitetul suedez de pregătire a Festivalului a primit însă peste 400 de scrisori din partea tinerilor dornici să participe la Festival.

4. In R.P. Bulgaria

Tineretul din R. P. Bulgaria organizează numeroase întâlniri pentru popularizarea Festivalului. Sub conducerea Comitetului Naţional Bulgar de pregătire a Festivalului s'au organizat concursuri culturale în întreaga ţară. Echipa culturală-artistică va fi reprezentată la Bucureşti prin corul academic studenţesc al ansamblului de cântece şi dansuri populare, un cor de pionieri, un grup de artişti de circ un mare număr de muzicieni solişti, etc.

Se pregătesc deasemeni două expoziţii la care tinerii pictori bulgari muncesc cu râvnă şi entuziasm: o expoziţie documentară despre viaţa fericită a tineretului din R. P. Bulgaria şi o expoziţie de arte plastice, la care vor fi prezentate lucrările tinerilor pictori bulgari. S'au iniţiat şi concursuri literare. Primele lucrări au şi început să sosească la ziarul „Narodna Mladej".

CORESPONDENTUL

de A. M. NICHITUȘ

Ilustrații: IURA DARIE

Prima dată l-am văzut pe acest băiat, căruia nimeni nu-i dădea mai mult de doisprezece ani, într'un sector al șantierului unde mă aflam doar din întâmplare. In jurul lui se adunase în cerc brigada care ieșise atunci din schimb, asaltându-l cu propuneri, cu întrebări, iar el, în vreme ce nota în carnețelul cu colțurile filelor îndoite de prea multă purtătură în buzunar datele care îl interesau, se căznea să răspundă la toți. Pe obrazu-i pufos se înscrisese o expresie de matură seriozitate ce contrasta izbitor cu năsucul acela cârn ridicat în vânt și ochii aceia căprui, senini. Dar chiar dacă s'ar părea curios, acest copil era respectat și iubit de brigadieri. Glasurile lor care atunci când vorbeau se învălmășeau într'o gălăgie din care doar cu mare greu mai puteai înțelege ceva, tăceau atunci când el punea vreo întrebare, ori răspundea. Părea, după felul iscoditor de a vorbi, să fie gazetar. Și felul în care brigadierii îi răspundeau la o seamă de lucruri, tot gazetar îl arătau a fi.

— Ai scris acolo doi metri treizeci înaintare?

— Să scrii c'a fost în piatră. Asta nu-i lucru de glumă...

— Ceva evidențieri? — întrebă rotindu-și năsucul cârn împrejur.

— Toată brigada! — Așa să scrii, să știe toată lumea! Auzi?

Și el nota totul cu repeziciune, dând din cap la fiecare răspuns, semn că l-a înțeles.

— Pe la alte brigăzi ai fost?

— Da!

— Și ce crezi? Luăm steagul?

—Dar voi ce credeți? — ochii aceia mari căprui căpătară o cătătură șăgalnică, vrând să arate că știu ei ce știu...

— Ce credeți? — repetă întrebarea.

— Il luăm!

— Ce, nu-l luăm?

— „A douăsprezecea" aplică normarea la fiecare operaţie. Lucrează în conveier. Au aproape două sute la sută peste normă azi, — făcu el.

Câteva clipe, brigadierii au tăcut. Te pomeneşti că are dreptate şi nici săptămâna asta nu vom lua steagul.

— Cât zici că au?

— Două sute!

— Hm... Ştii ce? — făcu unul ce părea a fi comandantul. Scrie acolo cum îţi spun: Brigada opt va lua steagul în... într'o săptămână.

Mai schimbară câteva vorbe, apoi „gazetarul" se despărţi de ei, după ce le dădu în grijă:

— Am să văd eu dacă vă ţineţi de cuvânt — şi din mers mai adăugă: mă duc la săpători. Aplică o metodă nouă.

Două zile mai târziu mă aflam în biroul unui inginer pe care îl aşteptam să-şi termine nişte lucrări, ca apoi să plecăm împreună pe şantier.

Peniţa scârţâia încet pe hârtia de calc, iar din perete ceasul bătea ritmic, marcând secundele şi minutele. In afară de răsuflarea noastră erau singurele zgomote din birou.

Greu mai trecea timpul!

In cele peste zece minute de când mă aflam acolo, cercetasem fiecare lucruşor în parte, începând cu dulapul mare de stejar, până la tocul cu care scria, un toc albastru, subţire. Din fire sunt nervos şi aceste aşteptări tacite mă scot din sărite mai mult ca orice. Căutam ceva interesant asupra căruia să-mi concentrez atenţia şi tocmai când eram gata să mă resemnez, ochii îmi căzură asupra unui ziar care se afla chiar în faţa mea pe birou. Era ultimul număr al „Zorilor Socialismului", ziarul şantierului, de a cărui lectură am fost captivat imediat. Am parcurs pagina întâia, am trecut într'a doua, pe a treia am găsit ceva care mi-a reţinut în mod special atenţia. Era o ştire redactată în termeni destul de seci, gazetăreşti, în care printre altele scria:

„...Infruntând gerul de peste treizeci şi cinci de grade sub zero, tânărul inginer Mocanu Alexandru a coborît în apa îngheţată a Bistriţei şi stând acolo timp de două minute, a desfundat pompa aspiratoare de noroi"... — mai erau câteva cuvinte de încheiere care subliniau importanţa faptei inginerului după care urma semnătura: „Dumitru Ciocan. corespondent".

Am citit încă odată acest paragraf, apoi am lăsat ziarul jos privind spre omul din faţa mea cu acea curiozitate şi bucurie pe care orice gazetar le are atunci când găseşte lucruri interesante, acolo unde se aştepta mai puţin. Acesta era Alexandru Mocanu! Abia acum am băgat de seamă cât este de tânăr. Cred că abia isprăvise Institutul. Dar aceste lucruri nu mă interesau, sau mă interesau în prea mică măsură, faţă de faptul că în faţa mea se găsea un erou. Un adevărat erou!

Aşteptam nerăbdător să termine lucrul, să-i cer apoi să-mi explice pe larg împrejurările în care a desfundat pompa. Aveam certitudinea că îmi va spune lucruri nemaipomenite şi în minte, spre a nu pierde un asemenea prilej, îmi făceam un plan amănunţit după care să-i pun întrebările în aşa fel, încât el să nu mă poată refuza.

A trebuit însă să mai treacă o bună bucată de vreme până ce însfârşit isprăvi, ridicându-se.

— Acum putem merge!

— Ştii ce? — făcui eu. Aşi zice să mai stăm puţin şi să-mi povesteşti şi mie cum a fost atunci în apă... cu pompa... Eram sigur că la o întrebare ca asta nu poate răspunde decât afirmativ. Deaceea priveam spre el plin de triumf.

— Ai citit în ziar? — mă întrebă zâmbind stânjenit. M'a incondeiat bine puştiul. Nimic nu-i scapă de pe şantier...

Cred că am avut o figură destul de mirată, căci el se grăbi să-mi explice:

— Probabil l-ai văzut pe gazetarul nostru. Un copil... umblă îmbrăcat cu nişte haine de doc.

Am dat din cap afirmativ.

— Ei, el e Dumitru Ciocan. Nici acum nu-mi explic cum a aflat aşa de repede întâmplarea. E de o agerime rară. Numai când a venit prima dată în birou la mine, m'a pufnit râsul. De atunci însă... îl iubesc.

Fiindcă începuse vorba despre un lucru care mă interesa tot atât de mult ca şi fapta lui, l-am ascultat fără să-l întrerup măcar odată.

— A venit astă vară pe la sfârşitul lui Iunie, după ce s'au închis şcolile. Eram aici în birou, când am auzit o bătaie destul de sfioasă în uşă. Am răspuns şi uşa s'a deschis, lăsând să intre un copil îmbrăcat cu nişte haine albastre, purtate. A închis uşa tot atât de încet, apoi a venit către mine.

— Sunteţi şeful lucrărilor? — mă întrebă cu un ton arţăgos, deloc potrivit felului în care intrase.

— Ţiu locul — i-am răspuns curios să ştiu ce vrea, nefiind obişnuit cu vizitatori de acest fel.

— Foarte bine. Aşi vrea să ştiu cum se face că m'aţi repartizat în brigadă la intrarea tunelului când eu vreau să devin escavatorist? Se poate una ca asta?

Acum nu mai înţelegeam deadreptul nimic. Nu-mi aminteam să-l fi văzut vreodată, dar mi-te să-l mai şi repartizez. Şi în afară de asta nici nu mă ocup cu angajarea cadrelor.

— Dar cum se face că ai ajuns tu aici?

A fost rândul lui să se mire.

— Cum adică? Am ajuns! Ori... nici nu ştiţi de mine?

— Nu ştiu! — am confirmat eu.

— Eh, al naibii — făcu el cătrănit. Bănuiam eu

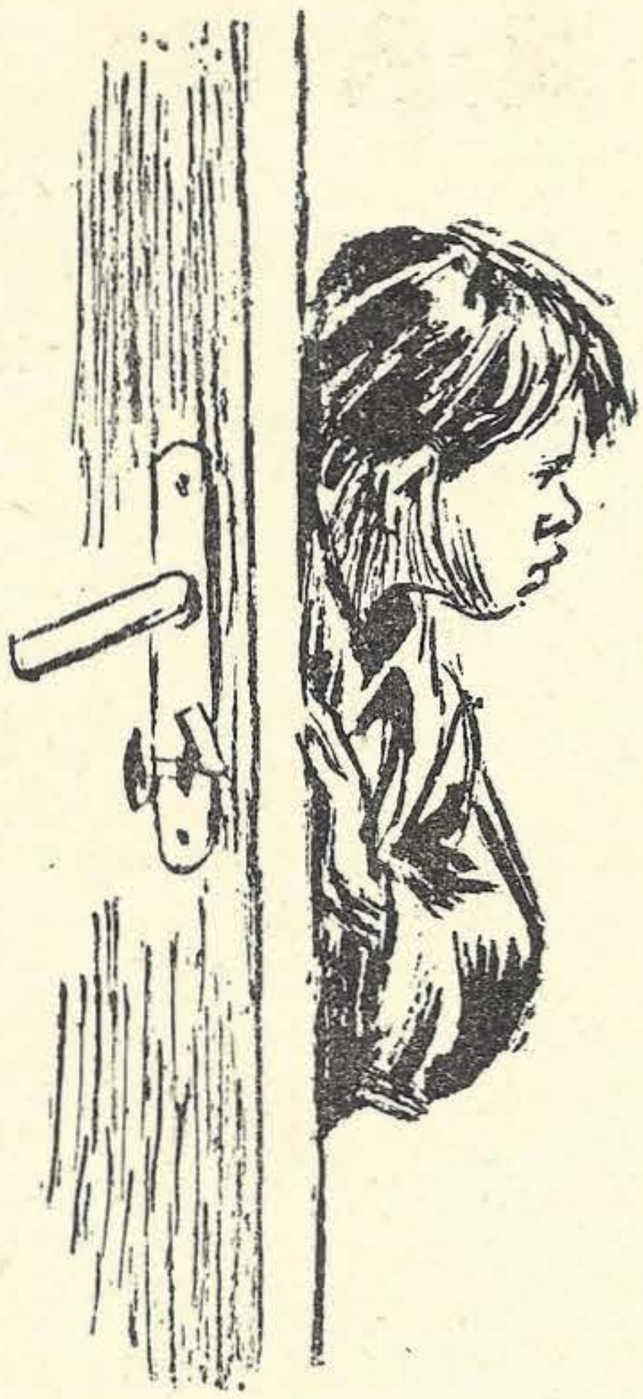

că nu poate fi decât o lucrătură de a lor... Să mă ia la dânşii, dar nu le merge.

Şi în câteva cuvinte îmi povesti că venise pe şantier cu un frate al lui care lucrează într'o brigadă la tunel. Venise aici hotărît să se facă escavatorist. Era o veche dorinţă a lui. Dar brigadierii probabil de teamă să nu aibă dificultăţi cu mine fiindcă ştiau că nu e voie să fie angajaţi copii la muncile de pe şantier, i-au spus că au vorbit cu mine şi că eu l-aş fi repartizat în brigada lor.

— Tu ai să pleci acasă! — i-am spus eu. Nu te putem primi. Eşti prea mic.

Atunci ochii aceia senini au fost numai mirare. Mirare fără margini, după care două lacrimi pe care zadarnic cercase să şi le înăbuşe, i-au licărit în colţurile genelor.

— Acasă... nu mă duc. Vreau să mă calific... şi apoi...

Mi-a spus că n'are nici tată, nici mamă. Are doar un frate şi casa îi e acolo unde e şi fratele.

— Dar nu înţeleg de ce nu mă puteţi primi. Credeţi că-s leneş? — se scotoci într'un buzunar şi îmi arătă un certificat de absolvire a şapte clase elementare. Avea note foarte bune, dar asta încă nu-mi indica cea mai potrivită soluţie. Şi el mă privea atât de rugător...

Am tăcut o bună bucată de vreme, privindu-ne.

— Ţii neapărat să rămâi pe şantier? l-am întrebat.

— Dar cine nu ţine? E atât de frumos aici. Dumneavoastră nu ţineţi parcă...

Vorbele acestea avură darul să mă câştige. Mi-am amintit prin câte emoţii am trecut în ultimul an de institut, câtă muncă am depus pentru a fi printre primii cinci absolvenţi, să-mi pot alege ca loc de muncă şantierul.

Şi... l-am primit! L-am primit curier, promiţându-i că îl voi ajuta să se califice, iar el, la cererea mea, mi-a promis că va urma cursurile liceului seral de pe şantier.

Inginerul zâmbi.

— A trebuit să-mi calc pe inimă, dar nu-mi pare rău... Azi e cel mai bun elev din liceu.

— Şi cum se face că a ajuns gazetar? — am întrebat.

— De fapt nu-i gazetar, ci tot curier. Gazetăria e o profesiune secundară.

L-am trimis într'o zi cu nişte planuri la Stejaru. Când a venit înapoi era mânios foc. Cică ar fi mers cu un şofer căruia i se defectase rezervorul de benzină, dar lui nici nu-i păsa că benzina se pierde.

— Am să-l dau la ziar, — a exclamat. Şi s'a ţinut de cuvânt. A doua zi, a venit la mine cu un articolaş. Era scris destul de stângaci, ce e drept, dar amândoi l-am făcut bun. De atunci a devenit unul din colaboratorii permanenţi ai ziarului nostru de pe şantier. Totuşi, şi asta îmi place la el, deşi e primul din liceu, deşi visurile lui s'au lărgit acum şi vrea să devină inginer, deşi are aplicaţie spre ziaristică, nu renunţă la dorinţa de a cunoaşte escavatorul. „N'o să-mi strice dacă voi şti să-l conduc" — spune el.

Inginerul isprăvi. Dar văzând că eu tac, crezu probabil că nu m'a impresionat cu nimic povestirea lui. Adăugă:

— Nimic deosebit, nu-i aşa?

— Un copil excepţional...

— Excepţional? Dece? Cresc mulţi ca dânsul...

Avea dreptate şi de aceea nici nu am mai revenit asupra acestui lucru.

— Şi cu pompa aceea cum a fost?

Inginerul tăie aerul cu mâna.

— Cum să fie? Aşa cum a scris el. Crezi că-i scapă ceva? E de-o agerime...

Îşi aranjă hârtiile de pe birou şi ieşi. Am ieşit după el. Peste şantier se revărsau din belşug razele albe de lumină ale soarelui.

VARA

de H. STOLPER

Din patul cerului albastru
Se scoală soarele în grabă,
Şi chiar din zori, ca gospodarii,
A şi plecat, că are treabă.

Trezeşte oamenii din somn,
Şi-albinele, de dimineaţă,
Iar florilor de prin fâneţe,
Le şterge roua de pe faţă.

O Floarea soarelui înaltă,
Şi'ntoarce capul după el,
Iar bobul grâului se coace
Pe paiu'nalt şi subţirel.

Stau verzele'n grădinărie
Ca'ntr'un picior în rădăcine,
Iar roşiilor dolofane
Le crapă-obrajii de ruşine.

Fasolea verde, lunguiaţă,
Pe sfori se urcă tot mai sus,
Să vadă soarele de-aproape
Din răsărit pân'la apus.

Puzderie de pepeni galbeni,
Fac băi de soare'ntinşi pe jos,
Ca mierea, dulce să le fie,
Chilimbariul miez zămos.

Se leagănă pe crengi alene,
Şi mere rumene şi prune
Ce se'nroşesc mereu mai tare
Ca să ne pară şi mai bune.

In pâlcuri, vin flăcăi şi fete
Din colectivă, înspre sat,
Cu spice puse'n cingătoare,
Că azi e-al lor ce-au semănat.

Priviţi combaina cât o casă!
O trage un tractor în pripă,
Că-şi face treaba cu nădejde
Tot pufăind ca dintr'o pipă.

In urmă, miriştea rămâne
Ca tunsă drept dela pământ,
Din ea culeg pionierii
Şi spicele care mai sînt.

Iar soarele încins şi el,
După o zi de lucru, caldă,
Se răcoreşte'ntr'un pârâu,
Şi'n valurile lui se scaldă.

Adie doar un vânt uşor,
Să răcorească-acuma, satul,
Şi becuri noi pe uliţi ard,
Cât vezi, dealungul şi dealatul.

Un greer cântă undeva,
Cu măestrie, din ţambal,
Se-aude mare veselie
In colectivă, sus, pe deal.

Incep să cânte lăutarii
Şi tinerii pornesc la joc,
Nici babele şi nici moşnegii,
Privind la ei, nu-şi află loc.

O, ce frumoasă este viaţa,
Ce fericit sunt că trăesc,
Când Patria azi, şi pământul,
Sunt ale celor ce muncesc.

(In româneşte de DEMOSTENE BOTEZ)

Un negru pe străzile Bucureștiului

de **MIOARA CREMENE**

Un bronz întunecat îi pare fața,
Doar dinții's albi în chipul zâmbitor.
Și ochii, triști și-adânci, vorbesc de viața
Din țara lui, de lângă Ecuador.

Pe stradă, trecătorii-i dau binețe
Și'n zâmbete, trimit parcă spre zări,
Ceva din calmul astei dimineți
Din mugurii acestei primăveri.

Și'n parcul însorit, lângă-o rotondă,
Cu ierburi verzi și galbeni dediței,
Un ghem de fată rumenă și blondă.
Îi pune'n brațe păpușica ei.

Mai potrivește horbotele ei,
Și spune cu un zâmbet jucăuș:
— S'o iei cu tine, — e pentru copiii
Din țara ta, în care nu-s păpuși.

UN PLIC POZNAS

de **MIOARA CREMENE**

Un vânt sburdalnic — și-uite, o scrisoare
S'a smuls din mâini și-a'nceput să sboare,
Ca o străfulgerare argintie.
Un țipăt dureros: — Scrisoarea mea!
— Tovarășă, dar ce era în ea?
— E pentru Festival o poezie.
— Ce? Cum? — Ce s'a 'ntâmplat?
— Ia, o poetă.
Iar vântu-i smulse opera din mâini.
Se pare că scria de săptămâni!
Dă lămuriri un om în salopetă.
— E pentru Festival, rostește-un glas.
— Cum? Și concursul se închide azi!

Pe stradă lumea-i ghem. Scrisoarea însă,
— Cea mai neastâmpărată din scrisori —
Se 'nalță mai întâi până la nori,
Coboară - apoi... și lumea după dânsa.
O clipă, pe-un trotuar și-oprește sborul,
E gata să o prindă muncitorul.
Poznașa însă, o ia razna iar.
Acum o urmărește-un militar
Dar vântu-o poartă într'un parc, pe iarbă.
Și cu mirare 'n ochi privesc puștani
Cum calcă iarba, chiar un milițian.
Iar plicul sbârr!
Și-un profesor cu barbă
Care citea pe-o bancă, într'o parte,
Îl vede cum îi pică peste carte.
A prins-o! Nu, de unde! Iar pornește,
Ca o svârlugă scapă printre dește,

Din nou o fură pala furtunoasă.
S'a dus...
...Nu-i nici pe drum, nici în grădină...
Dar uite, trece colțu-o gospodină,
Ea ține scrisoarea noastră'n plasă.
Și'ntreabă trecătorii zâmbitoare:
— Nu știți, pierdut-a vreunul o scrisoare?

Și cu alai, purtată'n fruntea cetei.
I-adusă poezia iar poetei...

Poeta-i... pionieră, — e Alina
Ea face, mulțumind, o plecăciune.
Iar muncitorul, plicu'n palmă-i pune
Și-i strânge cald și cu putere mâna.
— S'a murdărit nițel, dar n'ai ce-i face!
— Acuma să ai grijă cum o știi..
— Dar cum îi spune-acestei poezii?
— I-am zis: „Luptăm cu toții pentru pace!"

Ea pleacă... Doi trei stărue'mpreună
— Cu-așa un titlu, negreșit e bună.
Iar gospodina'n drum
Stă și socoate...
— Să urmăresc concursul'n ziare.
Poate
Și poezia noastră-o câștiga...
Că doar atâția am lucrat la ea!

CREASTA FUNDUL BÂNDEA

de **OVIDIU MANIŢIU**

...După urcuşul de câteva ceasuri din ajun, spre cursul superior al văii Sâmbăta.. echipa se odihnise în timpul nopţii la cabană, iar somnul fusese dulce şi lung. Incă nu se iviseră zorile când tovarăşul Runcu ne trezi. Conducătorul echipei noastre era de meserie prim-topitor la uzinele din apropierea satului său de obârşie, aşezat la poalele munţilor Făgăraş, de unde se vedea întotdeauna în depărtare în zilele limpezi, firul crestelor albastre, unindu-se cu cerul. Runcu trăise din copilărie pe muchiile munţilor, deasupra prăpastiilor, dând ajutor pe vremea aceea lui tătâne-său care era cioban la oi, iar stâna lor era aşezată tocmai în creerul înălţimilor, sub muchea „Vârfului Trăsnit". Deaceea cunoştea el ca'n palmă locurile sălbatice ale viroagelor şi crestelor Făgăraşului şi toţi tovarăşii dela uzină îl iubeau din pricină că se bucura ca un copil ori de câte ori putea să le arate frumuseţile munţilor. De data aceasta, îşi pusese'n gând să ajungă tocmai pe linia de creastă a Făgăraşului, până pe culmea numită „Fundul Bândea", ca să ne-arate de-acolo cea mai frumoasă privelişte din patria noastră. Noi, tovarăşii săi de lucru şi de drum, deşi eram de fel din satele învecinate: Breaza şi Arpaşul de Sus, nu mai călcasem nicicând prin coclaurii muntelui Bândea... Runcu ne vorbise adesea despre „Creasta Fundul Bândea" cu multă căldură şi noi ne-o înfăţişasem în minte în fel şi chip... dar cu trecerea vremii, dorul de-a ajunge în „raiul munţilor" cum spunea el, devenise cu totul fierbinte. Eram în dimineaţa aceea cinci la număr: Runcu, Seţu, Drăguş, Arpaş şi cu mine. Aşa dar... ne-am pregătit repede cele necesare de drum... şi-am pornit. Fiecare ne pusesem după urechi şi la butoniere smocuri de floricele culese în amurgul de ieri, petrecut pe valea Sâmbetei: găibenele de munte, rotunjoare purpurii, ghinţure albastre, anemone aurii şi clopoţei albi ca lăcrămioarele... Pe-afară, aerul era tare, văzduhul plin de linişte adâncă, cerul de culoare vânătă-cenuşie. Svârlit deasupra unui colnic împădurit, luceafărul dinspre ziuă strălucea încă, asemenea unui bulgăraş de argint, răspândind o pulbere fină şi gălbuie spre coperişul pădurii. Ne-am înşiruit după Runcu, am pătruns iar în codru... pe-o potecuţă subţire pe care la'nceput, abia o deslusiam. O geană de lumină viorie, subţire ca un văl de mătase, răzbătea dinspre golistea din dreapta noastră, în partea unde prăpastia se arunca ameţitoare spre fund şi care era străjuită dincolo, de creasta ameţitor de înaltă a muntelui Bândea. Acolo... tocmai acolo trebuia s'ajungem .Pe nesimţite, zorile se ţeseau sus pe culmi şi cerneau spre văi şi clăbucete funigei limpezi de lumină... Din codru venea miros de răşină amestecat cu mireasmă de ienuperi. Incet, încet, se făcea ziuă şi pe măsură ce înaintam, pădurea de molizi se rărea... până ce, în cele din urmă, am „eşit la gol", pe locuri şi tăpşane unde nu mai cresc decât arbuştii pitici şi ierburile ce se amestecă cu mici florite alpine. N'a trecut multă vreme şi pe crestele munţilor din urma noastră a bătut puternic răsăritul, împodobind toţi zimţii de piatră albă cu un văl de purpură. Atunci... ne-am oprit pe rând... tovarăşii Seţu, eu, Drăguş, Arpaş... pe urmă şi Runcu.

— Tovarăşe Runcu — îl întrebai cu glas tare, entuziasmat de privelişte ce apăruse deodată în juru-ne... cum îi zice muntelui de colo, cu zimţii aceia ca de fierăstrău...?

— Ssst!... făcu Runcu în taină. Puse degetul la gură în semn de tăcere, zâmbi... apoi ne'ndemnă cu mâna să urcăm mai departe în linişte... Suiam într'adevăr spre o lume necunoscută... nouă, fermecătoare, ca'n basme..., strecurându-ne printre boldani, printre hăţişuri, peste viroage şi oblâncuri, ocolind meterezele ori căţărându-ne pe dâmburi de stâncă, acoperite ici colo de smocuri de iarbă şi de floricele mici albe... In liniştea desăvârşită care ne'ncoţi-jura, ni se părea că auzim din depărtare freamăt de ape. Nu ne înşelam... Duruiau în străfunduri cascade,

în ţinuturile „Darei"... Dimineaţa era proaspătă ca roua şi cearceafuri subţiri de aburi se'ntindeau sub noi... peste vâlcelele umezite de ceaţa nopţii. Ne urcam tot mai sus, spre cerul albastru ca petalele de „genţiene" şi de „nu mă uita", iar cu fiecare pas pe care-l făceam, se'nmulţeau în faţa ochilor, spre zări, spinările impresionante ale munţilor Făgăraş. Deodată, Runcu se opri în faţa unui perete abrupt, ce se sprijinea pe umerii unor ţancuri şi steiuri piporoase. Trupul lui se piti uşor după un grind înalt... apoi... văzurăm cum ne face semn să stăm pe loc. Incremenirăm... Ce-a văzut Runcu? Vreo sălbătăciune fioroasă? Ce se'ntâmplă?... Inima ne bate cu putere... Runcu ne-arată însfârşit ceva sus.. sus de tot... spre custura aceea prăpăstioasă, care pare lipită de cer. Tiii! înaltă mai e!! Ochii îmi fulgeră... răsuflarea mi s'a oprit... Ce văd? Pe-un pripor... în faţa ţancului, o capră neagră ciulise urechile nemişcată. Avea gâtul svelt, capul cu cornişele uşor aplecate într'o parte... trupul arcuit şi fraged. Asculta... Lângă ea, o iadă tânără de numai câteva luni, cu picioruşe gingaşe şi lungi, subţirele ca nişte ramuri crude de arini. cu botul mic şi armonios şi cu urechiuşe ascuţite... îşi întinsese gâtul spre pieptul mamei. Pe urmă, fără veste, capra o sbughi, făcând o săritură măiastră peste zăpor şi iada după ea... Pieriră amândouă din ochii noştri...

— Păcat! oftă fără să-şi dea seama tovarăşul Drăguş.

— Unde s'or fi dus? întrebă cu părere de rău Seţu.

— Or mai fi şi altele? întrebă Arpaş...

Runcu râse, cu şuviţele de păr de pe frunte răvăşite de adieri. Ne privea fericit şi răspunse:

— Vom mai vedea astăzi capre şi'n alte părţi.. Şi'n adevăr avea dreptate, căci până'n înserare, mai întâlnirăm două cârduri întregi...

...Am trecut peste hârtoape, metereze şi centuri stâncoase. Soarele ne bătea în faţă. După vreo trei ceasuri de suiş ajunserăm pe firul de creastă al muntelui Bândea. Acolo, ne-am aşezat să ne odihnim pe-o curmătură înierbită şi-am privit în depărtările cele mai adânci ale apusului, spre linia zărilor pe unde curgea Oltul, tăind Carpaţii în două... Era atât de sus, încât o puzderie de creste, vârfuri, culmi şi piscuri despărţite de prăpastii adânci, se'nfăţişau ochilor... peste şase sute de munţi şi culmi, depăşind două mii de metri altitudine, brăzdau ţinuturile!!... Când totul se limpezi în mintea noastră surprinsă, zărirăm spre miază-noapte pânza verzuie a podişului transilvănean, care era pătată de culoarea alburiu-argintie a satelor, ce apăreau pe harta nesfârşită a patriei ca nişte gheme de bumbac... In juru-ne... nenumărate văi şi văişoare şi mari prăpastii în formă de stadioane — aşa numitele „Căldări glaciale" —, încingeau munţii... Erau urmele gheţarilor de odinioară. Razele soarelui de dimineaţă se revărsau în valuri aurii peste uriaşii de piatră şi multe turnuri de lespezi şi granit se'nălţau falnice în văzduhul cristalin. Din când în când, apăreau în jurul lor în sbor planat, vulturi carpatici şi pajure cu-aripi întinse şi nemişcate... Uimit de privelişlea cea mai frumoasă pe care-o văzusem vreodată, spusei tovarăşilor să rămânem deseară pe meleagurile acestea, să'noptăm într'un bordei...

—Ce bordei? se grăbi să'ntrebe tovarăşul Seţu, privindu-mă cu un aer nedumerit.

— Un bordei de piatră... îl facem noi... din boldani şi lespezi.

-- Se poate... sbucni Runcu... Avem noroc azi!... Zâmbea uitându-se spre geana zării unde se'nălţau peste ceilalţi munţi, piscurile Moldoveanului şi ale Negoiului...

— Dece? tovarăşe Runcu.

— Pentrucă vremea va fi bună.. şi asta nu se'ntâmplă atât de des pe meleagurile astea...

— Atunci, rămânem?!...

— Da!... Ne lăsăm mai târziu pe iezerul Urlea... şi ne facem bordeiul pe malul lui...

Râserăm de fericire şi băurăm apă rece de izvor, adunată'n pumni.

Pe urmă ne pregătirăm masa cu bucatele din săculeţi.

...In amurg, am coborît spre lacul alpin.. L-am văzut de departe, de pe centurile ce-l împrejmuiau şi aveam impresia că privesc la jucăria unui pictor ce a zugrăvit fundul străvechiului gheţar, cu argint şi în culorile pietrelor scumpe. Luciul fermecător al iezerului avea sclipiri albăstrii, verzui şi roz şi numai pe-alocuri tremurul undelor mişcate de zefirul munţilor încreţea frumos oglinda apelor. Multă vreme după ce-am clădit un adăpost din stânci, am rămas în amurgul târziu în pragul lui... până ce a răsărit spuza de stele pe cer... în vreme ce Runcu ne-a povestit despre 'ntâmplări cu jderi, cu râşi, şi chiar cu urşi... Din când în când, cădeau din spuza cerului bucăţi mici de jar şi făceau să scânteieze lacul până se topeau... ca şi fiorii noştri.

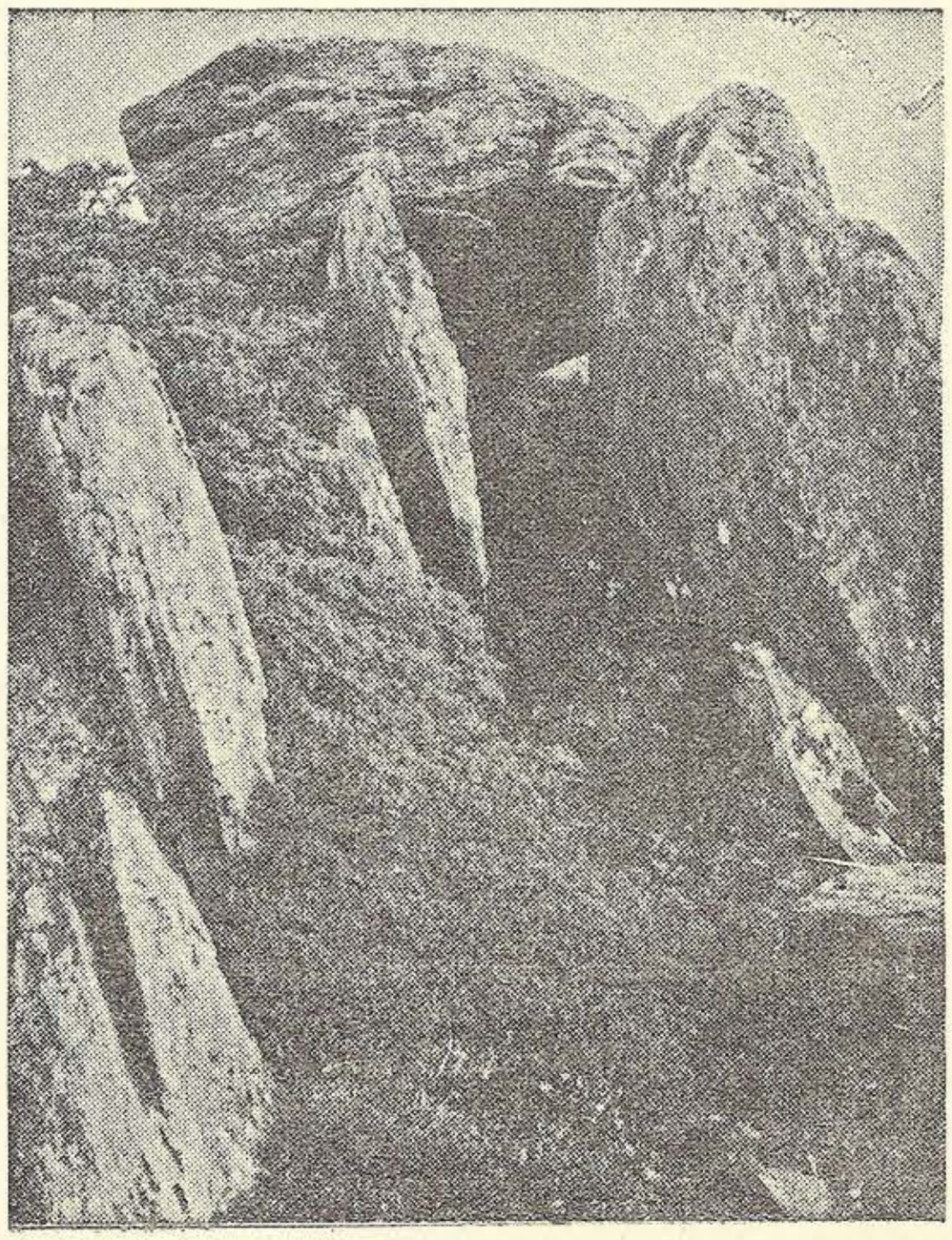

„Adăpost natural"

CUM AM ALCĂTUIT

REPORTAJUL UNUI MATCH DE FOTBAL

POVESTIRE

de DIMITRIE POLIANOVSCHI

Desene: D. TINOVSCHII

Tabăra noastră de pionieri se află în pădure, chiar lângă râu. Râul acesta nu-i lat, dar e adânc şi e bine să te scalzi în el. Şi mai avem un lucru în tabăra noastră, pe care nu-l găseşti în orice tabără: o instalaţie proprie de radio! Aceasta ne-a fost dăruită de către muncitorii uzinei de radio-aparatură care au sub patronaj tabăra noastră. In fiecare cameră la noi se află difuzoare. La staţia de amplificare, toată ziua cântă patefonul, muzica se aude prin toată tabăra, se aude chiar şi dincolo de râu.

Iar dincolo de râu e un sat mare şi în acest sat trăesc mulţi copii. Cu acei copii noi jucăm adeseori fotbal. Ei au echipa lor de fotbal iar noi o avem pe a noastră. Numai că noi în tabără nu avem teren de fotbal, fiindcă împrejur e pădurea. Iar ei au un teren bun, bine nivelat şi cu porţi adevărate.

La început noi pierdeam toate matchurile cu copiii din colhoz. Dar într'o zi, instructorul nostru sportiv, Nicolai Petrovici, ne-a spus:

— Pur şi simplu nu-mi vine a crede că astfel de vulturi ca voi nu pot obţine victoria. Haideţi să ne antrenăm perseverent — şi să ştergem ruşinea înfrângerii.

Găsirăm în pădure o poiană potrivită, am curăţit-o şi începurăm să ne antrenăm zi cu zi. Curând, începurăm să jucăm tot mai bine. Şi iată, când a rămas doar o singură zi până la matchul hotărîtor cu copiii din colhoz, lui N. Petrovici i se întâmplă o nenorocire cu totul neaşteptată. In timp ce bătea în cuie o placardă pe un copac, el căzu şi îşi scrânti piciorul. Doctoriţa îl pansă strâns, îl culcă în pat şi îi interzise să se mişte. Cu toţii ne întristarăm, iar mai mult ca toţi se întristă Nicolai Petrovici.

— Cum vine asta? — spuse el. Ne-am tot pregătit şi eu nu voi putea nici măcar să văd jocul?

Colia Starşinov, căpitanul echipei noastre, propuse:

— Nicolai Petrovici, să vă ducem pe braţe până la stadion.

Dar doctoriţa, Csenia Alexandrova, a auzit aceasta şi spuse:

— Să nu îndrăzniţi măcar să vă gândiţi la aşa ceva! El este bolnav! Nici să-l atingeţi n'aveţi voie!

Ne adunarăm în poiana noastră şi începurăm să ne sfătuim cum să-l ajutăm pe Nicolai Petrovici. Ne gândirăm, ne gândirăm şi însfârşit găsirăm soluţia.

In dimineaţa următoare, am trecut un fir dincolo de râu şi l-am atârnat de copaci. Lângă terenul de fotbal construirăm un postament special şi fixarăm pe un suport de metal un butoiaş mic şi rotund — microfonul.

Şi iată, la ora 12 începu matchul. Venise pe stadion multă lume. S'a adunat toată tabăra noastră şi o mulţime de copii din colhoz. Imprejurul întregului teren stătea publicul, toţi făceau gălăgie şi discutau cu aprindere cine va ieşi învingător, ca pe un stadion adevărat. Grişa şi Tolia tot timpul alungau pe curioşi de lângă postamentul nostru.

Dar iată, echipele ieşiră pe teren.

— Atenţiune! — spuse şeful staţiei noastre de radio, Semion Cuzmici. Pregătiţi-vă!

Noi ne apropiarăm de microfon.

— Principalul e să nu te emoţionezi — îmi şopti Tolia Siniuşchin (el şi Grişa Babenco mi-au fost numiţi ajutori pentru alcătuirea reportajului).

— Bine — răspunsei — ştiu eu şi singur.

— Fac contactul la microfon — ne anunţă Semion Cuzmici.

Eu făcui un semn cu mâna şi ambii mei ajutori intonară melodia marşului fotbaliştilor: pum-pum-pum-purum-pururum-pururum-pum...

Apoi, îmi dresei glasul şi anunţai:

— Incepem transmisiunea matchului de fotbal între echipa taberei de pionieri şi cea a pionierilor din colhozul „Ceapaev".

Eu m'am oprit ca să-mi trag răsuflarea şi deodată Tolia Siniuşchin nu se putu reţine şi strigă în microfon:

— Nicolai Petrovici, ne auziţi? Pentru dumneavoastră ne-am gândit să facem asta!...

Eu îl împinsei într'o parte spunându-i:

— Ce te apuci să zbieri când nu-i rândul tău? Stai drepţi, nu deranja, altfel te gonesc cu totul de aici.

— Bine! Tu nu te supăra chiar aşa — se bosumflă Siniuşchin. Ia te uită, e şef!...

Semion Cuzmici ţăcăni din întrerupător şi ne strigă:

— Nu vă certaţi lângă microfon, de nu, schimb imediat transmisiunea!

Noi ne cuminţirăm.

Transmisiunea începu din nou.

Nu m'aş fi gândit niciodată că e atât de greu să alcătueşti o transmisiune. La început n'a fost nimic greu. Am anunţat doar cine joacă la înaintare şi cine la apărare. Dar pe urmă deveni pur şi simplu imposibil să transmiţi jocul. De exemplu eu spuneam:

— Mingea se găseşte la Iura Fochin. El este atacat de către Vanec şi Saşa din echipa colhozului. Iura pasează puternic la stânga lui Colia Starşinov... dar până când să spun toate acestea, Colia pasase mingea înapoi la Iura Fochin, acesta lui Mişa Boico dela care mingea a trecut la pionierii colhoznici.

Nici nu avui timp să spun:

— Portarul nostru a respins mingea cu pumnii şi, în acest timp, unul dintre copiii din colhoz lovi din nou mingea, care trecu pe lângă poartă.

Of! Am asudat de tot, ca şi cum eu aş alerga pe teren şi n'aş sta pe loc în faţa microfonului.

Şi pe deasupra Tolia Siniuşchin îmi şopteşte pe după umăr:

— Trebue să spui că mingea a trecut dincolo de linia porţii... Vai de tine! Nu ştii să conduci emisiunea.

Grişa Babenco spuse:

— Lasă-mă pe mine, eu ştiu: principalul e să vorbeşti repede!...

El se puse în locul meu şi începu să turue ca o mitralieră:

— Mingea e la ai noştri... şut la dreapta! Acolo e Fochin. Şut, două şuturi deodată!...

— Şut, şut, două şuturi — îl întrerupsei eu. Oare aşa se transmite? Nimic nu se înţelege, un fel de terci!

— Ce fel de terci? se supără Grişa. — Tu singur eşti terci! Mai bine pleacă.

Era să ne luăm la bătaie în faţa microfonului. Semion Cuzmici ţăcăni din întrerupător şi ne spuse supărat:

— Vă previn pentru ultima oară: dacă nu terminaţi cu cearta, vă gonesc pe toţi.

Până la urmă am înţeles cum trebue făcută emisiunea. Trebue să transmitem numai cele mai importante combinaţii, nu să spunem cine şi încotro a lovit mingea. Atunci totul devine clar şi poţi chiar să nu vorbeşti atât de repede. Când am înţeles aceasta, transmisiunea a pornit ca pe roate.

Jocul era foarte interesant. La început au atacat ai noştri, şi chiar au tras de câteva ori la poartă. Dar portarul pionierilor din colhoz apăra bine şi a prins toate mingile. Apoi, fotbaliştii colhoznici, punând stăpânire pe minge trecură în jumătatea noastră de teren, căpitanul echipei pionierilor colhoznici se strecură prin linia apărării noastre, rămase faţă în faţă cu portarul, trase... şi prima minge intră în poarta noastră.

Eu nu voiam să-l anunţ despre aceasta pe Nicolai Petrovici ca să nu-l indispun — doar era bolnav. Dar deodată, fugind către microfon, Colia Starşinov, căpitanul echipei noastre, strigă încă de departe:

— Nicolai Petrovici, nu vă îngrijoraţi! Nu-i nimic că ne-au băgat un gol. Oricum, noi tot vom câştiga.

Şi într'adevăr, băieţii noştri aşa s'au supărat pentru acest insucces, aşa au început să preseze, că apărarea colhoznicilor nu mai putu face nimic. Nu trecu nici un minut şi ai noştri băgară în poarta colhoznicilor un gol.

Nici nu apucasem să anunţ aceasta lui Nicolai Petrovici; dar cred că el a înţeles dinainte, fiindcă toţi strigau „ura" — şi eu, şi Grişa şi Tolia.

Prima repriză a jocului s'a terminat cu scorul 3:3.

In a doua repriză, transmisia trebuiau s'o ţină Grişa şi Tolia. Grişa se obişnuise de acum şi începu să transmită foarte bine, chiar mai bine decât mine:

— Mingea se găseşte la mijlocul terenului. Fochin a pasat mingea lui Starşinov, acesta aleargă tot mai departe spre poarta echipei adverse.

Şi aici noi strigarăm în cor:

— Şut! Incă un şut!... Nu-i!... Ba da, este!... Gol! Ura-a!... Tolia strigă mai mult ca toţi, cu toate că aceasta nu-l privea pe el, iar când trebui să transmită din nou, el tuşi, îşi drese mult timp vocea, şi în acest timp pionierii colhozului mai înscriseră un

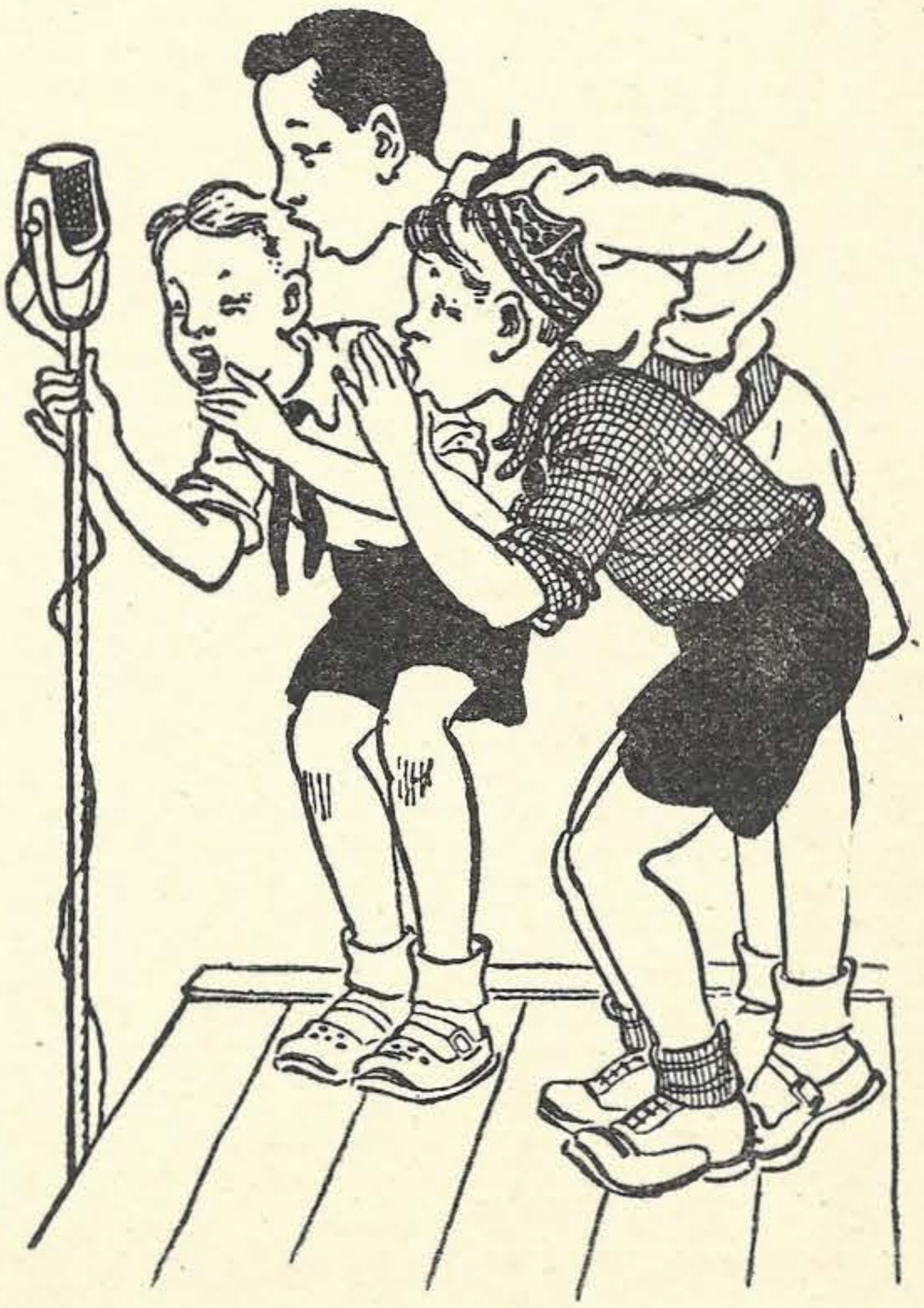

gol. Tolia trebui să renunțe să mai transmită, iar sfârșitul matchului îl transmisei eu.

Când matchul s'a terminat, băieții nu alergară ca de obicei la mijlocul terenului, ci spre microfonul nostru. Fiecare voia să-l anunțe personal pe Nicolai Petrovici despre plăcuta noutate. Toți strigau:

— Nicolai Petrovici, am câștigat! Ura-a!... Șase – cinci!...

Ne întoarserăm victorioși în tabără. In frunte, ca întotdeauna, mergeau stegarul și toboșarul, iar după ei eu, Grișa și Tolia țineam cu rândul microfonul verde sclipitor.

Noi ne dădeam multă importanță, mai multă chiar decât înșiși fotbaliștii. Când am venit la Nicolai Petrovici, el ne strânse mâinile la toți și ne spuse:

— Vă mulțumesc dragi copii, m'ați bucurat! Ați alcătuit un reportaj foarte interesant.

...balena este cel mai mare animal din lume? Ea ajunge în mod obișnuit până la 30 m. lungime și poate avea o greutate de aproape 150.000 kgr. Aceasta înseamnă cât 30 de elefanți în vârstă luați împreună.

Cu toată mărimea ei de colos, balena nu poate înghiți pești mari. Gura balenei este atât de mare încât poate cuprinde o barcă cu vâslași, dar gâtlejul este mic și nu-i dă posibilitatea să înghită decât viețuitoarele mici.

In gura s'a enormă balena ia o mare cantitate de apă și odată cu ea nimeresc și mari cantități de pești și alte viețuitoare mici. Balena nu are dinți; în cerul gurii are însă niște plăci cărnoase așezate asemenea unei site. Prin această „sită" balena filtrează prada sa și o înghite, iar apa o aruncă afară.

In acest fel se hrănește acest gigant al mărilor, balena.

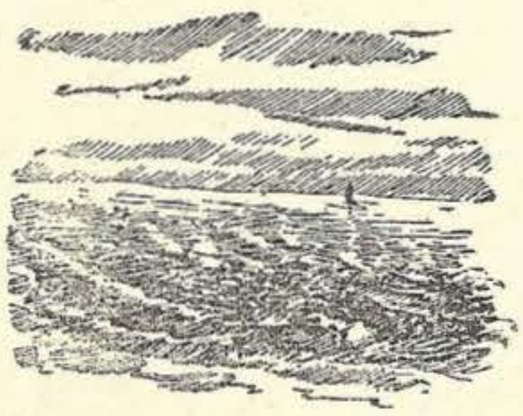

...salinitatea mărilor scade cu latitudinea și crește cu adâncimea? Mările calde și în care se varsă puține fluvii au o salinitate mai mare decât mările reci și în care se varsă multe fluvii. Dacă toată apa mărilor s'ar evapora atunci volumul sărurilor ar fi de aproape 22 milioane km.c., care întins pe toată suprafața globului ar da un strat gros de 47 metri, fiind suficient pentru a construi din sare de trei ori continentul european și odată continentul african, rămânând un rest de 2 milioane și jumătate km.c. de săruri.

*

...temperatura soarelui este de aproximativ 6000 grade iar cantitatea de căldură pe care o primește suprafața pământului într'un an este de 75.000 de ori mai mare decât cantitatea de căldură care s'ar produce arzând tot cărbunele pământului în fabrici, uzine, locomotive etc. în același interval de timp? Energia calorică uriașă a soarelui se pierde însă în cea mai mare parte a ei deoarece această energie se răspândește în întreg spațiul rece interstelar iar pe pământ ajunge doar un snop îngust de raze solare egal cu a 2200 milioana parte din energia totală emisă de soare

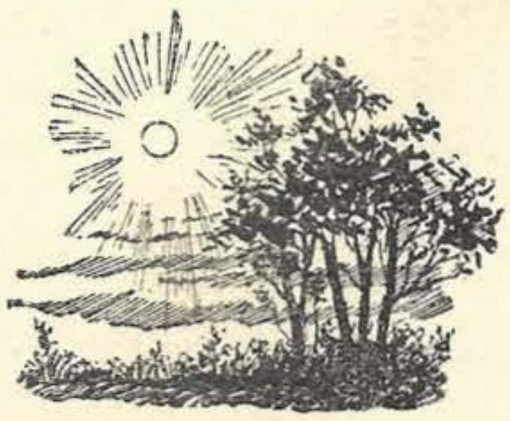

EROISMUL UNUI SAVANT

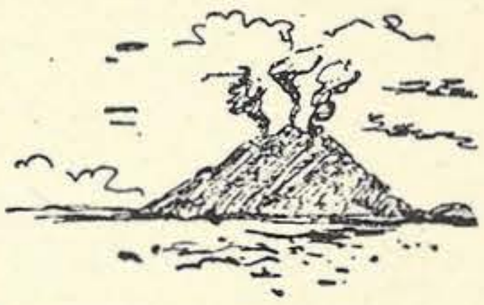

In golful Astroliabi, la sud-vestul ţărmului insulei Noua Guinee, la 7 Septembrie 1871 a ancorat vasul rusesc „Viteazul". Din barca coborîtă depe vas a ieşit pe mal un om şi s'a afundat în desişul sălbatic, de netrecut. Pe acest om îl chema Nicolai Nicolaevici Micluho-Maclai.

Niciodată până atunci navigatorii nu ancoraseră la ţărmul Nouii Guinee, populată cu triburi sălbatice de papuaşi. Savantul rus a fost primul om care a riscat să lege cunoştinţe cu „înspăimântătorii antropofagi".

La început papuaşii l-au întâmpinat pe Micluho-Maclai cu duşmănie, dar pe urmă s'au legat de Maclai şi l-au îndrăgit. „Tamo rus" („omul rus") a devenit un oaspete onorat şi un prieten credincios al papuaşilor. După 15 luni, când s'a apropiat o corabie de ţărmul care căpătase numele de „Ţărmul Maclai", pentru a-l duce pe neînfricatul cercetător în patrie, papuaşii îl implorau pe prietenul lor alb să nu-i părăsească.

— Maclai se va mai întoarce... — spunea savantul luându-şi rămas bun dela ei. Şi într'adevăr, nu odată s'a mai întors el la prietenii săi cu pielea cafenie.

Maclai a început să călătorească la vârsta de 20 de ani. El a studiat cu atenţie felul şi obiceiurile triburilor sălbatice. In acei ani, în ştiinţă se ducea un război crunt. Mulţi dintre savanţi făceau parte din tabăra proprietarilor de sclavi. Ei susţineau că natura a creat rase „superioare" şi „inferioare".

N. N. Micluho-Maclai a fost un savant minunat, un om de frunte al timpului său. La fel cu renumitul fiziolog rus Secenov, la fel cu mulţi alţi reprezentanţi progresişti ai ştiinţei, era ferm convins că oamenii de orice rasă, fie neagră, fie australieni sunt cu totul egali omului alb.

Voinţa de a dovedi aceasta întregii lumi l-a dus pe Maclai spre ţărmurile Nouii Guinee.

Ii este cunoscut întregii lumi în ce situaţie grea se află oamenii de rasă neagră şi galbenă în ţările capitaliste.

Imperialiştii nu vor să recunoască drepturile omului pentru popoarele din ţările Asiei, Africei, Australiei, aşa cum rasiştii nu le-au recunoscut în timpul vieţii lui Maclai.

Au trecut 65 de ani dela moartea marelui savant, dar şi astăzi lucrările lui constitue o armă preţioasă în lupta împotriva exploatatorilor din colonii, pentru drepturi egale între toate popoarele lumii.

B. SARNOV

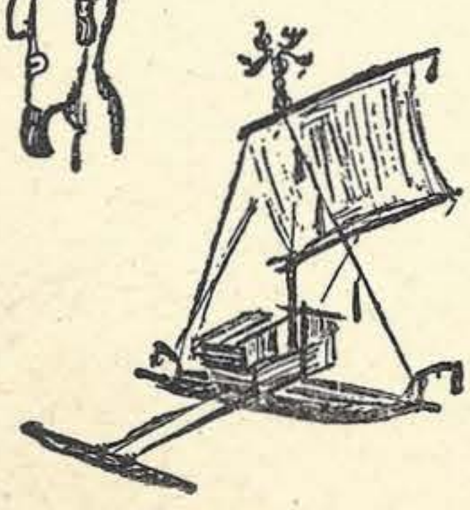

TRIFOIUL LUI COTOARĂ

de ŞTEFAN LUCA

Ilustraţii: D. DĂSCĂLESCU

Acestea s'au petrecut primăvara trecută pe vremea cositului de trifoi, în satul Căptălan, culcat pe partea dreaptă a Mureşului.

In fiecare duminică pionierii se duc în poiana din pădure. Acolo au ei tabără.

In ziua despre care-i vorba s'a hotărît repetarea unui dans nou născocit de tovarăşa instructoare, iar pentru dans s'au dovedit numaidecât trebuitoare furci, greble, seceri. Fără aceste unelte succesul dansului nu putea fi asigurat. Deaceea detaşamentul, în dimineaţa aceea, arăta de departe ca o brigadă a gospodăriei colective.

Şi-au rânduit uneltele. S'au sbenguit, au prins fluturi. Au făcut probe. Au ascultat ţârâitul greerilor, ţistuitul cosaşilor şi au cules, mai ales pionierele, flori. Un buchet mare i-au cules şi tovarăşei Constantin, instructoarea.

Aşa petrec în voie bună, pionierii din Căptălan.

Numai Gavriluţ Mocşa sta ca niciodată deoparte. Incercările celorlalţi de a-l atrage în hârjoana lor n'au dat roade. S'a depărtat bosumflat de ceată, după ce a predat comanda oştirii lui Nicu Pop. Azi nu avea poftă de joacă. Nu l-au putut îndupleca nici Nicu Pop, nici Nucu Sârbu, prietenii lui cei mai buni.

Azi n'avea chef de fapte vitejeşti.

Nu-i ieşea din minte ziua de ieri. Iar din ziua de ieri nu putea uita ora de aritmetică. S'a lăsat amăgit de pescuit (e drept că a fost un pescuit norocos) şi a intrat la oră cu temele nescrise. Profesoara l-a certat.

Până la amiază vestea că Gavriluţ nu şi-a scris temele s'a întins aşa cum se întinde o pată de cerneală pe caet. Ştiau toţi copiii că l-a probozit *) învăţătoarea. Adică ce mai calea valea, când ştiu toţi copiii ştie tot satul.

Iată dece simţea că ar trebui să ia înfăţişarea unui om necăjit. Sta cu ochii pironiţi într'un muşuroi, cercetând fără plăcere roitul neastâmpărat al furnicilor, la marginea trifoiştei.

Era supărat mai cu seamă pe Măriuţa, sora lui. Dela ea aflase şi tatăl până la urmă. Tatăl său era socotitor la gospodărie. Când s'au aşezat la masă, tatăl său i-a spus cu blândeţe şi înţelegere, fără dojană:

— De bună seamă că ce ţi-a spus profesoara e un lucru bun şi ţi-o fi de folos.

El a stat fără să-şi ridice ochii, râcâind cu unghia piciorul mesei, cum făcea câteodată la lecţii.

Gavriluţ nu putea suferi o „situaţie" ca asta. E drept, recunoştea el, că nu întotdeauna e disciplinat. In Mureş cine se scaldă întâi şi'ntâi? Cine sare mai uşor gardul viu, stufos, dela vie? Gavriluţ. Cine a nimerit geamul cel mic din turnul castelului? Tot el. Cine stă mai mult la pescuit pe Mureş? Tot, tot el. De învăţat... învaţă.

Acum spre vară e mai greu. Te-aşteptau acasă undiţele, coliviile pentru păsări, ortacii de joc, ascunşi în groapa de după gireada de paie.

Soarele cobora spre culcuş. In pădure, continua zarva jocurilor. Gândind la toate acestea, Gavriluţ începu să se învioreze.

Deodată, parcă toate s'au oprit. Ca atunci când intră profesorii în clasă...

O pală fierbinte de vânt a aplecat iarba înaltă de pe răzor. Gavriluţ, gâdilat pe obraz de firele de iarbă ce se jucau purtate de vânt, se desmetici şi se sculă în picioare.

La Cornu-Caprii se îngrămădeau nori negri, zdrenţuiţi, atât de apropiaţi încât aproape atingeau brazii de pe dealul Viilor.

— Vine ploaie mare, îşi spuse Gavriluţ.

Il săgetă îndemnul să fugă acasă. Să nu-l ude ploaia. Parcă se şi vedea ocolind tufişurile, pe cărarea ce duce prin porumbişte, parcă auzea lipăitul tălpilor desculţe, pe podeţul îngust dela şopot, spre casă. Când plouă, e bine să te sui în podul grajdului, în fân, la căldură. Ploaia cântă pe acoperiş, în aer se face răcoare. In fân e bine. Dedesubt rumegă vaca.

După ploaie se prezintă alte atracţii. Te bălăceşti în apa călduţă. Rupi mlădiţe elastice de salcie, faci cocoloaşe de tină, ca din plastilină. Le înfigi în joardă. Te opinteşti şi botul de tină sboară şuerând în aer, până departe. Nici acasă n'ai necazuri. De atâta apă, tălpile se albesc.

Bei apoi lapte fierbinte şi te culci.

Aşa se gândea Gavriluţ.

★

In înalt, norii întunecaţi închipuiau balauri din poveşti care îmbucau cu lăcomie din albastrul cerului. Soarele se mistui curând, pierind ca într'un cazan de smoală neagră, clocotită. Vântul se îndârji, aplecând plopii mlădioşi din câmp. Prin aer începură să danseze fire de trifoi cosit.

Abia atunci îşi dete seama Gavriluţ că trifoiştea este cosită. Vântul o scărmăna amarnic. Brazdele drepte se sburleau şi un miros tare de trifoi uscat, proaspăt, îi umplu nările.

— Şi colectiviştii nu l-au strâns! Ei îs la Cucerdea...

Se gândi o clipă că dacă plouă tare, vine apă mare şi poartă la vale tot trifoiul cosit.

— Nu se alege nimic din el.

Nu se mai gândi să fugă acasă. Ii fu chiar ruşine de aceste planuri. Cel mai nimerit era să adune pionierii şi să strângă trifoiul cosit, în căpiţe, la marginea pădurii.

— Ii numai o fâşie cosită... nu-i greu, socoti el.

Işi vârî două degete în gură şi şuieră prelung. Cum învăţase dela ciobani. Acesta era semnalul oş-

*) l-a probozit = l-a certat

tirii lui. Işi aduse aminte de trompetă. Alergă într'un suflet în pădure. Incepu să dea semnale ascuţite...

Cravatele roşii umplură cât ai bate din palme locul cosit. Trifoiul fu strâns, înălţat în căpiţe întărite cu parii aflaţi sub tufele de măcieş.

Vântul nu contenea. Se părea că dimpotrivă, înebunise deabinelea. Frunzişul des al pădurii şuera şi cânta ca de petrecere.

Instructoarea socoti că era nimerit să se meargă acasă şi să fie anunţată gospodăria.

Gavriluţ se întoarse spre dânsa.

— Vântul poate răsturna căpiţele. Dacă le răstoarnă ne-am muncit degeaba. Eu rămân să păzesc.

— Cum să rămâi singur ? Vine noaptea.

Nicu Pop şi Nucu Sârbu se oferiră să rămână şi ei. S'au prezentat şi alţi amatori. Până la urmă rămaseră cei trei prieteni.

Ceilalţi plecară.

Cei trei s'au tras sub tufele de măcieş. Nu voiau să stea în pădure să nu-i trăznească. Aşa au învăţat la şcoală.

Aşteptau. Vântul urma să izbească deslănţuit în frunzişul copacilor, să se prăvălească dealungul văii, ca un mânz nestrunit. Pe cer norii se alungau, bulucindu-se într'o goană besmetică. Işi schimbau într'una înfăţişarea. Gavriluţ găsea pentru fiecare nouă înfăţişare a norilor asemănări din poveştile ştiute.

★

La celălalt capăt al pădurii, vântul îl trezi şi pe Dumitru Cotoară, om ca la patruzeci de ani. Pălăria de paie, cu boruri late, cum se poartă în Căptălan, o luase la vale săltând la fiecare muşuroi, lăsându-i descoperită căpăţâna pleşuvă.

Cu o seară înainte, adică sâmbătă, sta la umbră, din pricina căldurii, în marginea pădurii, neîndurându-se să se scoale.

Bine mai era când avea cotă mică, aşa mai potrivită, când nu era socotit chiabur. Dar cota pe care i-au socotit-o Munteanu şi Horja, dela Sfatul Popular, adică restanţele, ca pentru găzdoi*), nu-i prea venea la îndemână.

Te duci, stai în soare până ce funcţionarul măsoară fiecare sac, uitându-se la tine pe sub sprâncene. De ocărît ce-i drept nu ocărăşte, nici tu nu poţi ocărî — doar aşa în gând.

Privea în jos către Căptălan. In lumina aurie a asfinţitului satul i se părea schimbat şi, nu-şi da seama cum, strein . Chiar duşmănos. Dacă ar fi putut muta pământul s'ar fi dus în altă parte, dar nu în vreun sat. Ar fi vrut să fie un sat croit anume pentru el şi oameni ca el.

Ochii i s'au preumblat înegurați şi peste câmp. La dreapta se învălura holda colectivului mărginită într'o parte de Mureş. Se lărgea, fără milă faţă de răbdarea lui Cotoară, până lângă şirul de sălcii ce străjuia drum spre Găleşti. Frumos grâu, des ca o blană.

Spre stânga, alăturea cu drumul, înspre pădure alergau şirurile drepte de cucuruz, tăiate la mijloc de cărarea ce ducea prin trifoişte drept în poiană. Tocmai treceau pionierii. Soarele înroşit, pe jumătate ascuns după un deal, mai sclipi odată ca un fulger, în trompeta pionierului din fruntea şirului. Cotoară se feri, ca atins de ceva neplăcut, închizând ochii.

Trifoiştea începea dela picioarele pădurii. Trifoiul o înconjura ca un brâu. Se făcuse bun de culcat la pământ, în brazde largi, cu coasa. Bătea într'un verde brumat şi era deş şi pe o formă, ca peria. Nici urmă de cucută, care-l chinuia pe dânsul când trifoiul, crescut până aproape de genunchi, se prăbuşea fâşâind sub tăişul coasei. Atunci rotocoalele de cucută se înmulţeau ca pecinginea. Stăpânea atunci pe lângă altă avere şi două hectare de trifoi aici sub pădure şi coasa lui era bătută pe ilău, acolo, sub tufă. Are şi acum două hectare de trifoi, dar în partea cealaltă a Mureşului. Aici stăpânea colectivul. Trifoiul gospodăriei colective scăpase de cucută şi de coasa lui.

Se îngândură. In minte îi încolţi un gând. Se înfiripă anevoie.

— Ce-ar fi să viu la noapte cu Tinu şi cu Vasile, să cosim. Mâne-i duminică. Colectiviştii pleacă la Cucerdea, cu maşina. Până luni nu vin ei pe aici. Tot mâne trebue să mă duc la bază, cu cota. De-acolo fac ocol... peste pod... tai prin pădure cu carele. Mâne se uscă... încarc.

Se ridică mai sprinten ca deobicei şi porni întins spre casă. Işi chemă feciorii, împărtăşindu-le şi lor planul cu deamănuntul.

— Să vă luaţi opinci, măi feciori.

— Numai să nu ne prindă careva dela gospodărie, grăi Tinu, feciorul mai mic.

— Nu te teme. Nu dau ei mâne pe acolo.

Au făcut aşa cum şi-au pus în gând. Au cosit din greu toată noaptea. Nu se poate spune că numai răcoarea nopţii îi făcea să tremure şi că sudoarea ce lipea cămaşa de spatele lui Cotoară era pricinuită numai de înverşunarea la cosit. Să spunem drept. Se fereau. Fereala asta în Căptălan, ca în orice parte, poartă numele de frică. Destul dară că au mântuit până spre ziuă o fâşie lată dealungul pădurii.

De văzut nu i-a văzut nimeni. Au coborît în sat. Trifoiul a rămas să se usuce sub soarele de a doua zi. Din sat nu se putea vedea fâşia cosită, ascunsă după şirul de acăţi.

Au dormit, ca bătuţi, până către amiază. Au înjugat boii. Cu două care încărcate cu saci au luat-o agale spre baza de recepţie. Soarele dogorea ca niciodată. Pe cerul senin nici umbră de nor.

Drumul îi osteni rău de tot. S'au oprit la cooperativa din Găleşti şi au destupat câteva sticle cu bere.

Aştia din Găleşti tot de mijlocaş mă ţin, gândi el, cred că mă duc la moară să macin.

La bază lucrurile s'au petrecut aşa cum şi le închipuise. Funcţionarul îl privi pe sub sprâncene; s'a uitat în fiecare sac, a scos din fiecare probe, i-a cântărit. Toate acestea sub soarele dogorîtor. La urmă i-a dat hârtia.

Pe la ojină s'au apropiat de pădure. dinspre Găleşti, şi au desjugat, aşteptând să vină seara. Până la trifoişte trebuiau să treacă prin pădure, cale de doi kilometri. Da-i bine să stai mai departe. Cotoară

*) găzdoi = bogat

se întinse la umbra unei tufe de porumbele, frământându-se. Căldura, zumzetul neîntrerupt de gâze, rumegatul liniştit al boilor îl toropiră şi adormi.

S'a trezit aşa cum am văzut, fără pălărie.

Toate acestea şi le reaminti în timp ce feciorii lui, doi hojmalăi, gata de însurătoare, se sfărmau să-i apuce pălăria furată de vântul pornit pe joacă. A trebuit la urmă să alerge şi el, gâfâind, după ea.

Goana îi desmorţi pe toţi trei. Se uitară în sus. Adulmecară aerul îngreunat, dând din cap.

— Ei, Vasile, înjugaţi... vine ploaie. De aşteptat nu-i vreme... Acum nu dau ei pela trifoi... avem noroc.

Mânară boii, pe drum ocolit, prin pădure. Tăceau.

Se întunecase deabinelea. Abia se mai deosebeau boii, ca nişte pete albe, pe întunecimea de catran a pădurii.

Incepură să lucreze. Lucrau pe pipăite. Dar greblele nu adunau nimic.

— Mama dracului, isbucni Cotoară, nu găsesc nicio brazdă.

— Nici noi...

Se opriră.

— Să-l fi dibuit colectiviştii?

Pe Cotoară îl trecu un fior. Ii fu ciudă. După o noapte de trudă...

Un fulger desenă o linie frântă pe cer.

La lumina lui de-o clipă, zăriră căpiţele frumos înşiruite lângă pădure.

— Uite drăcie... cine... când?

— Şi parii noştri.

— Pe tustrei îi umplu frica, ca apa un burete uscat. Se sfătuiră. In jurul lor era linişte. Şi vântul parcă se ostoise*). Cădeau picuri mari de ploaie. Hotărîră să-l trimită pe Tinu, pe cărare. Să pândească.

El cu Vasile începu să încarce primul car. Nu puteau încărca aşa cum trebue. Lucrau ca pe spini. Dar nici nu era nevoe să facă mai bine. Numai să-l încarce. Trifoiul foşnea uşor în furcă.

— S'a uscat bine, mă.

Lucrau repede. Din când în când Cotoară mârâia ca un dulău nemulţumit. Nu se ştie dece anume şi împotriva cui.

★

Gavriluţ sta demult cu ochii aţintiţi spre sat. Era numai ochi şi urechi. La primul fulger drumul spre sat arăta pustiu, ca'n palmă.

Se întoarse spre pădure. Văzu desprinzându-se şi mişcându-se două pete albe. Petele se lungeau şi se scurtau, schimbându-şi mereu locul.

Il atinse pe Nicu.

— Văd... ce să fie?

Un al doilea fulger risipi întunericul. Copiii îl văzură pe Cotoară, pe feciorul său şi carele. Unul din care era aproape plin.

Il îmboldiră pe Nucu.

— Cotoară! Adună trifoiul!

— Cu Vasile... Nucule! Fugi în sat! S'or fi întors colectiviştii.

Gavriluţ nu simţi nicio frică. Avea el socoteli mai vechi de încheiat cu Vasile Cotoară. Şi cu bătrânul. Odată, mai demult, Vasile le-a stricat jocul. Le-au spart fluierele de soc. Le-au risipit mâncarea din traiste, pe jos. Pe Gavriluţ, care nu se lăsa, l-au pălit cu bota peste obraz. Asta încă n'ar fi fost nimic. Dar pionierii au plantat nuci pe ulite. Ii îngrijeau. I-au împrejmuit cu lanţuri, i-au stropit, i-au văruit, i-au ferit de vite. In fiecare dimineaţă alerga să-i vadă. Infrunziseră şi arătau bine. Intr'o dimineaţă i-a găsit însă fără împrejmuire. Cineva a smuls-o. Tulpina fragedă era julită. Doi nuci erau frânţi. A aflat că Tinu şi cu Vasile i-au făcut-o. Când i-a spus lui Cotoară, acesta i-a râs în nas!

— Nu te mai pune mă, mucosule, cu feciorii mei. Nu-i a bună.

A aflat apoi că pe nedrept Cotoară se afla trecut printre mijlocaşi. Acum a fost trecut aşa cum se cădea, în rândul găzdoilor, al chiaburilor. In aceeaşi seară, cu Nucu şi bineînţeles şi cu Nicu, au zugrăvit cât se poate de caligrafic, cu var, pe gardul grădinii lui Cotoară: chiaburi.

A aflat apoi că alde Cotoară şi ceilalţi chiaburi duşmănesc gospodăria colectivă. Că înşală statul. Cotoară şi-a ascuns oile, face speculă, vinde lapte smântânit la oraş. Toate acestea însemnau că Dumitru Cotoară îl ura şi pe el, aşa cum ura şi pe ceilalţi pionieri, că ura întreg satul. Şi satul îl ura pe Cotoară. Nu i-a mers multă vreme cu oile ascunse, nici cu specula, mai ales că Horja şi Munteanu, dela Sfat, nu-l cruţau.

Şi-acum uite ce-a născocit.

---

*) ostoise = potolise

— Acum să le plătesc eu! Şi pentru obraz si pentru nuci.

Se simţi înoit. Nu mai era necăjit. Socoteală ca asta nu ne-a dat niciodată la aritmetică, îşi spunea. In mintea lui se cuibări un gând frumos. Le plătesc şi pentru colectivă. Pentru osteneala lor.

Il năpădi o căldură mare şi strânse în mână coada furcii. Inima îi bătea tare, tare de tot. Il înghioldi din nou pe Nicu.

— Hai, să-i oprim!

— Ne-or bate.

— Ii trifoiul colectivei. Nu putem îngădui. Avem şi noi furci... ce...

Păşi înainte. Părul i se risipi pe frunte. Il dădu la o parte cu mâna:

— Ho, mă! Ce faceţi aici?

Şi începură amândoi să şuere cum i-a învăţat Onisim, ciobanul.

Cotoară şi Vasile s'au tras după car. Când au auzit glas de copil au venit către ei. Vasile se sborşi:

— Ce vreţi, mă, mucoşilor? Vă svânt.

Cotoară amuţise.

Gavriluţ strigă:

— Plecaţi de-aici!

Vasile se năpusti asupra lui. Gavriluţ se feri şi puse deacurmezişul furca. Vasile se întinse cât era de lung, icnind, la pământ.

Copiii o luară fuga spre pădure. Acolo se despărţiră, încurcându-i pentru un moment pe urmăritori. Şi Cotoară se urni gâfâind după ei. Căzu odată, împiedicându-se într'un muşuroi. Cum sta aşa prăbuşit la pământ, îl umplu şi mai vârtos ura. Ura împotriva copiilor, împotriva satului. Ai dracului şi ăştia, mucoşii, ca şi părinţii lor...

— Prindeţi-i, măi Tinule, Vasile, să-i căfuim un pic. Mama lor... tot atâta-i acum. Ne-or spune şi-aşa.

Copiii au început să obosească. Se fereau tot mai greu. Pe Nicu l-au atins odată cu furca peste şold. Copilul gemu, dar nu se dădu prins. Gavriluţ l-atinse şi el odată, cu sete, pe Vasile.

La capătul trifoiştei, cu spatele la căpiţă, copiii făcură faţă. De ciudă, lui Gavriluţ îi venea să plângă.

— Nu ne retragem! Şueră şi tu, Nicule!

Impotrivă veneau cei trei. Gavriluţ îi urî aşa de tare încât parcă-l frigea pe dinlăuntru ceva.

— Lăsaţi numai, voi... chiaburilor. V'arăt eu vouă.

Acum vântul se oprise. Intunericul nu mai era atât de adânc.

Vasile Cotoară urlă ca ieşit din minţi:

— Vă omor, mă... pui de comunişti!

Un şuerat cumplit spinteca valea şi hăuli în pădure.

Gavriluţ cu furca ridicată se simţi mai tare ca oricând. Aşa numai Onisim, baciul gospodăriei, putea să şuere.

Când ceata colectiviştilor păşi în trifoişte, luna ieşi întreagă din vălmăşagul norilor. Văzură pe copii apărându-se. Gavriluţ striga şi-i batjocorea. Nicu se apăra cu mâna stângă. Din braţul drept curgea sânge.

★

Lucrurile s'au lămurit. Cotoară se linişti ca prin farmec. Tihna dinainte nu şi-a recăpătat-o, bine'nţeles.

Gavriluţ fu sărbătorit ca un erou.

In cinstea Festivalului

SĂ NE IMPODOBIM PATRIA CU GRĂDINI!

DRAGA REDACȚIE,

Ne aflăm în toiul pregătirilor pentru Festival! Noi, pionierii școalei elementare din Bădești, regiunea Craiova, am lucrat și lucrăm în cadrul concursului mâinilor îndemânatice multe și felurite daruri pentru oaspeții ce vor sosi în țara noastră.

In afară de aceste daruri, tot în cinstea Festivalului, noi am amenajat și îngrijim un lucru care ne este drag și cu care ne mândrim. Acesta este grădina noastră miciurinistă și grădini de flori. Fiecare plantă, fiecare tufă sau floare, au fost crescute cu multă atenție și dragoste. Știm că munca noastră plină de bucurie și râvnă, din grădinile acestea, va contribui la înfrumusețarea școlii și a satului nostru. Florile sădite, îngrijite și crescute de noi, vor împodobi în zilele Festivalului ulițele, casele, fiecare colțișor al satului nostru. Astfel contribuim la împodobirea Patriei noastre cu grădini!

DOBRIȚA OLGA
com. Bădești raionul Filiași, reg. Craiova

PENTRU CEA MAI FRUMOASĂ STRADĂ, PENTRU CEA MAI FRUMOASĂ CASĂ!

DRAGI TOVARĂȘI,

In cinstea Festivalului care va avea loc în orașul nostru, noi pionierii și întreg colectivul străzii Cezar Boliac ne-am sfătuit și am hotărît ca strada noastră să fie printre cele mai frumoase. Tov. utemistă Stoiculescu Liza a făcut ca în fiecare casă de pe strada noastră să se afle de dhemarea „Pentru cea mai frumoasă stradă, pentru cea mai frumoasă casă!" Toți cetățenii au ieșit la muncă cu voie bună. Să-i vezi ce robotesc, parcă-s niște harnice furnici care aleargă dela un capăt la celălalt al străzii! Bătrânii, bunicii și mătușele noastre, au luat și ei în mână scări, bidinele, mături sau lopeți și cu forțele lor lucrează și ei la înfrumusețarea străzii.

Noi, pionierii, n'am stat locului. Am fost printre primii la treabă. Cântecele noastre i-au făcut și pe bătrâni să zâmbească și să muncească cu mai mult spor. Ce-am făcut până acum? Am făcut multe și o să mai facem. Iată, la Nr. 38 am amenajat un solar, acolo unde se afla un maidan facem un parc mic în care oaspeții și trecătorii să se odihnească. Școala noastră dragă, în care ne luminăm mintea, va fi nespus de frumoasă. Am scos aproape patru vagoane de moloz din ea, am curățat-o și am împodobit-o cu multe flori. Ajutând pe vârstnici am făcut să apară și un teren de sport. Mai că nu-ți vine să recunoști strada noastră! Muncind cu spor și tragere de inimă vom îndeplini angajamentele luate în cinstea Festivalului.

Așteptăm cu nerăbdare sosirea oaspeților din lumea întreagă.

VĂZĂREANU CORNELIA
Școala Elem. de fete Nr. 22, București

DRAGA REDACȚIE,

Urmând exemplul multor pionieri din Patria noastră, m'am apucat de treabă plină de voioșie. Și iată rezultatul muncii: O iie lucrată după portul regiunii noastre și o cusătură națională, care poate fi folosită ca semn de carte. Am lucrat aceste daruri pentru oaspeții noștri de peste hotare cu multă dragoste. Știu că ei se vor uita la acestea cu admirație.

Bucureștiul, scumpa noastră capitală, va fi orașul gazdă, care va primi mii și mii de tineri, veniți la noi în Patrie pentru ca să-și exprime dragostea lor pentru libertate, pentru Pace.

Luând în mână revista am citit rândurile scrise de redacție și ele mi-au dat mai mult îndemn să lucrez la aceste daruri. Mă bucur mult că frumusețea artei naționale din regiunea noastră va fi văzută și admirată de către oaspeți și prin aceste obiecte lucrate de mine.

Trăiască cel de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie!

Pioniera CHIRA MARIANA
comuna Vârfuri-Cârlănești, raionul Pucioasa, reg. Ploești

DRAGI TOVARĂȘI DELA REDACȚIE,

Sunt foarte bucuros că am acum timp, după terminarea cu succes a examenelor, să vă scriu despre activitatea pionierească aela noi din timpul vacanței. Multe sunt de făcut în timpul acestei vacanțe! Pionierii din comuna noastră, ajutați de muncitorii dela fabrica de ceramica, au pregătit lucruri frumoase în cadrul concursului mâinilor îndemânatice, pe care le vor trimite la București pentru a fi dăruite oaspeților noștri la Festival. Astfel, s'au lucrat din ceramică un porumbel al păcii, un bust de ostaș, ciuperci și altele.

In comuna noastră se află o gospodărie agricolă de stat fruntașă pe țară. Noi suntem mândri de acest lucru și nu uităm nicio clipă să dăm și contribuția noastră la gospodărie. Am strâns pentru G.A.S. peste 275 kg. fier și fontă. Cu atât mai mult acum, în timpul vacanței, vom fi de folos G.A.S.-ului. Pionierii unității Nr. 4 din comuna noastră vor merge pe ogoare, în urma combainelor și voioși, cu cântecul pe buze, vom strânge spic cu spic, toate spicele de grâu rămase.

Aceasta înseamnă că vom întâmpina într'adevăr cu succes, ca buni pionieri ai patriei noastre, Festivalul ce va avea loc la București.

MUSTAFA GHEORGHE
comuna Periș, raionul Snagov, reg. București

Jocuri distractive

Prin munţi

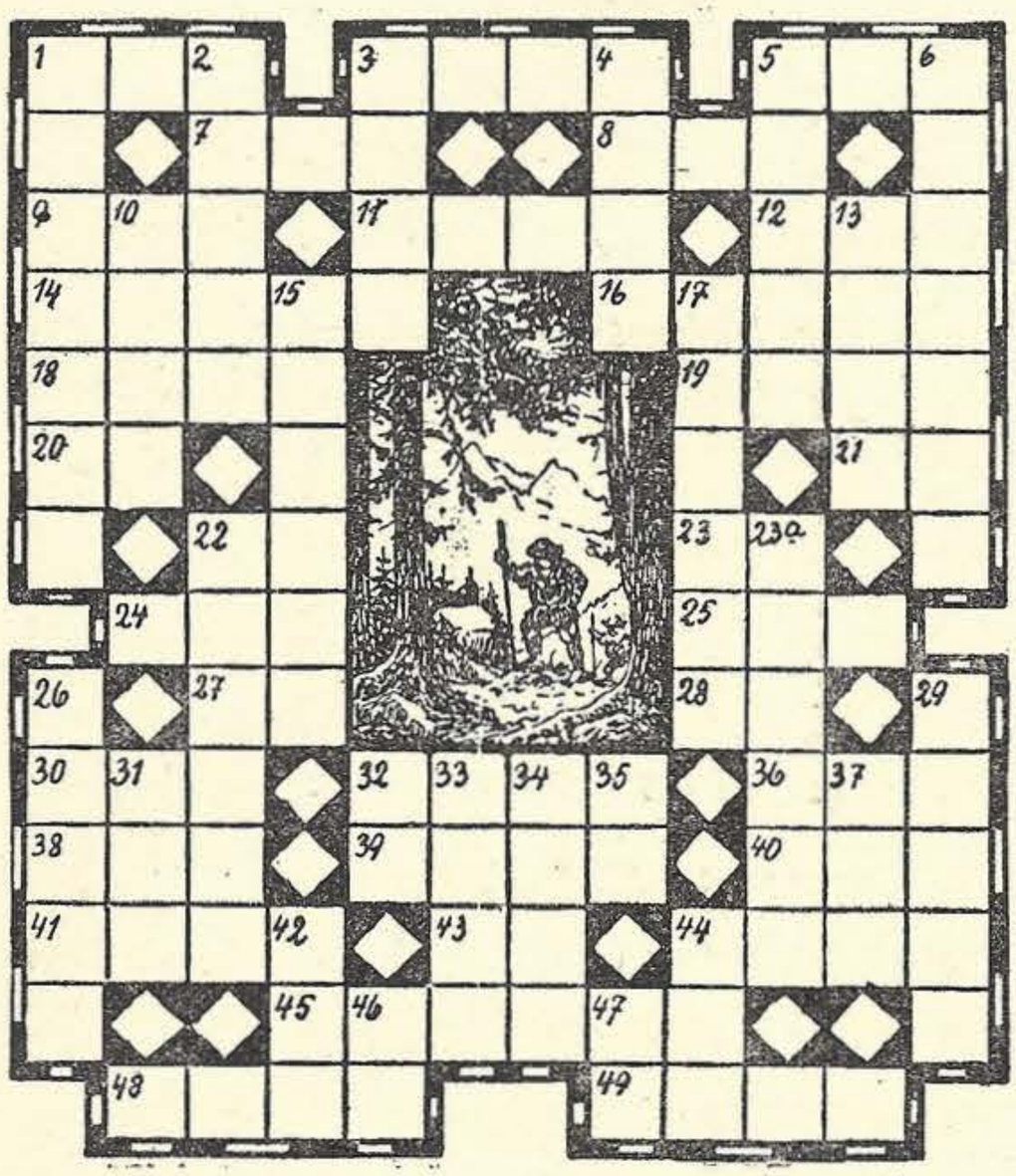

ORIZONTAL: 1) Promontoriu. 3) Punctul cel mai înalt al muntelui. 5) Cel care dirijează sau comandă. 7) Poezia în care se exprimă un sentiment de admiraţie entuziastă pentru Patrie, pentru un erou, pentru un eveniment sau un ideal social. 8) Ceas. 9) Localitate în Franţa (Departamentul Pyrenees-Or.). 11) Un şir de munţi care se leagă unul de altul. 12) Cer cu respect. 14) Parte a piciorului (plural). 16) A face un abonament. 18) Aia. 19) Nu e greu. 20) Pronume posesiv.. 21) Rea, cum spune moldoveanul. 22) Prepoziţie arătând locul sau direcţia. 23) Incep să ezit. 24) Calul Laponilor. 25) Metanul sau oxigenul (singular). 27) Simbolul chimic al argintului. 28) Alifie. 30) Chemare telefonică. 32) Cel mai înalt vârf al Bucegilor (2511 m.). 36) Curge din munţi. 38) Livadă în Ardeal. 39) Depresiunea Baia... este străbătută de Valea Lăpuşului. 40) Pom fructifer cu lemn fin. 41) Schimbă macazul. 43) Rece! 44 Se spune la despărţire. 45) Loc de excursii lângă Oraşul Stalin. 48) Munţi între Valea Trotuşului şi Valea Oituzului. 49) Pas în munţii Făgăraş.

VERTICAL: 1) Munţii noştri. 2) Partea de jos a unui munte. 3) Spaţiu între doi munţi. 4) Şorţ lung de lână cu cusături, în formă de dreptunghi, purtat peste fustă de sătence. 5) Exploatare de gaz metan în Ardeal. 6) Munţi între Dâmboviţa şi Olt. Vârfurile cele mai semeţe sunt Negoiul şi Moldoveanul. 10) Gen de liliacee din California aclimatizată în ţările temperate. Are 1,80—3 m. înălţime şi înfloreşte la fiecare doi ani. (numele este scris cu ortografia românească). 13) Cinstea dată superiorului în armată. 15) Este unul dintre cele mai frumoase masive din Carpaţi. Vârful său cel mai înalt este Mândra (2529 m.) 17) Munţi cuprinşi între valea Prahovei şi valea Dâmboviţei. 22) Culme a Bucegilor spre Sud-Est de Piatra-Craiului. 23) a) Munţi între Crişul Alb şi Mureş. 26) Munte din grupa nordică a Carpaţilor Orientali (1653 m.) 29) Aici Oltul formează unul dintre cele mai frumoase defilee din ţară, cu chei şi meandre adâncite. 31) Lala din Rodna. 32) Fiinţă superioară. 33) Ocnele... staţiune balneo-climaterică cu ape sărate pe valea Oltului. 34) A se sui pe munte. 35) Pronume. 37) Se mai numesc fraţi sau copileţi. 42) Republica Populară Ungară. 44) Râu în Elveţia afluent al Rinului. 46) Oleg Coşevoi. 47) Nicolae Bălcescu.

CUVINTE AJUTĂTOARE: 9 orizontal RIA; 10 vertical IUCA; 44) vertical AAR.

Prof. C. PETER-Craiova

Căldura

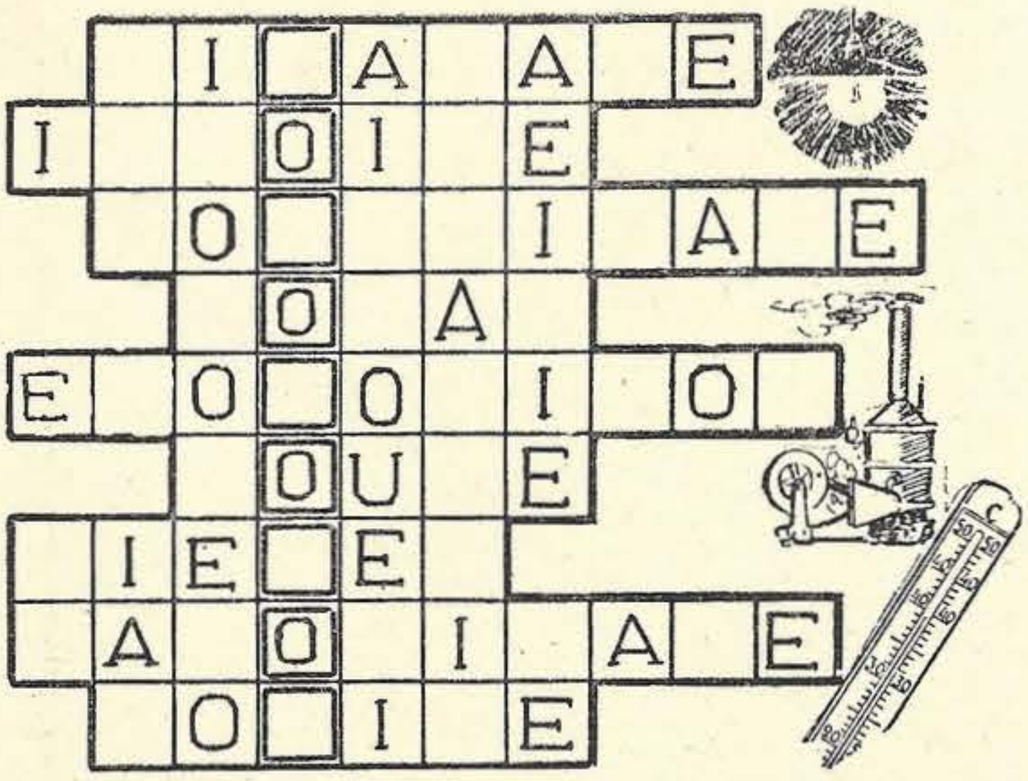

Pe rândurile orizontale înscrieţi cuvinte cu următoarele semnificaţii (pentru uşurinţă am indicat vocalele acestor cuvinte):

1) Creşterea dimensiunilor unui corp sub acţiunea căldurii. 2, 3 şi 9) Acţiuni mecanice care transformă energia mecanică în căldură. 4) Cameră de ardere. 5) Cameră cu tuburi care face economie de combustibil la încălzirea cazanului. 6) Fizician englez care a determinat în mod experimental echivalentul mecanic al căldurii. El a descoperit legea transformării energiei electrice în energie calorică. 7) Inventatorul motorului cu combustibil lichid. 8) Trecerea unui corp în stare de vapori.

Pe coloana verticală cu pătrăţelele duble veţi obţine numele unui mare învăţat rus care a dat pentru prima oară explicarea fenomenelor termice pe baza mişcării particulelor dintr'un corp. (1711—1765).

P. ARDELEANU-Arad

„CRAVATA ROŞIE", revista pionierilor şi şcolarilor, editată de Comitetul Central U.T.M., apare la 1 şi la 15 ale fiecărei luni. Redacţia şi Administraţia: Bucureşti, Str. Academiei 17, telefon 6.70.06. Cont C.E.C. Nr. 152654. Abonamentele se pot face la toate oficiile P.T.T., la serviciile regionale şi secţiile raionale de difuzare a presei. Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. Generale P.T.T. Nr. 174.578/1949 N. I. — 9-25 „Intr. Poligrafică Nr. 2" Intreprindere Industrială de Stat, Str. Brezoianu 23—25. — C. 5030.

EXEMPLARUL 1 LEU

O SOCOTEALĂ MICĂ

A început secerișul, strânsul rodului bogat. Pionierii au și ei un cuvânt de spus: adunatul spicelor risipite, ajutorul ca muncile să se facă repede, cât timp grâul e în pârgă pentru a nu se scutura boabele.

Să facem acum o socoteală mică: dacă la fiece metru pătrat sunt 400 de spice și dacă la fiecare spic s'ar scutura numai un bob, asta ar însemna patru milioane boabe la ha., adică 130 kg. la ha. Dacă socotim pierderea unui bob din fiecare spic, pe întreaga țară, ajungem la o irosire de cca. 50.000 vagoane!

Să facem și cealaltă socoteală: dacă la fiece metru pătrat se pierde numai un spic, asta înseamnă 10.000 de spice la ha. sau 60—80 kg. la ha., sau socotind pe întreaga țară o pierdere de 20—30.000 vagoane de grâu.

Iată dar câte pierderi pot fi înlăturate prin ajutorul dat de pionieri la strângerea spicelor și la grăbirea secerișului.

Aici mai trebue adăugate și pierderile prin risipirea spicelor și a boabelor lângă batoza de treer; într'o zi se risipesc pe jos, în jurul batozei, cam 80—120 kg. boabe, care pot fi și ele adunate.
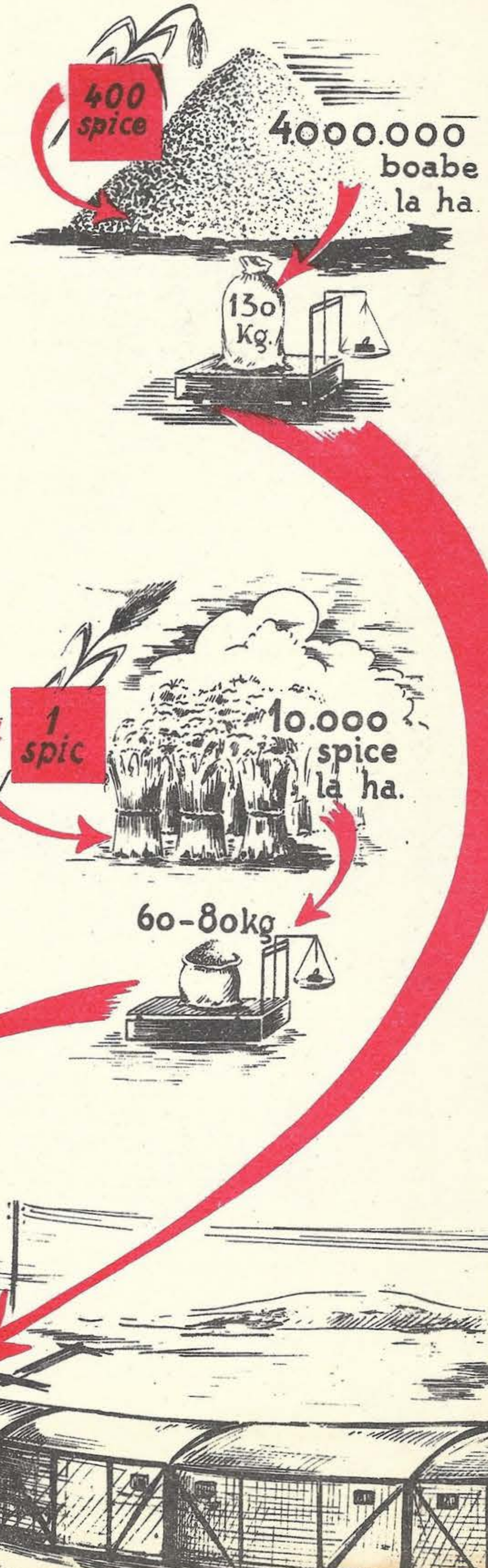
Socoteala noastră se încheie aici; iar noi va trebui să urmăm exemplul acelor unități de pionieri și școli care au dat ajutor gospodăriilor agricole colective și a celora de stat la strângerea recoltei cât mai degrabă și fără pierderi.